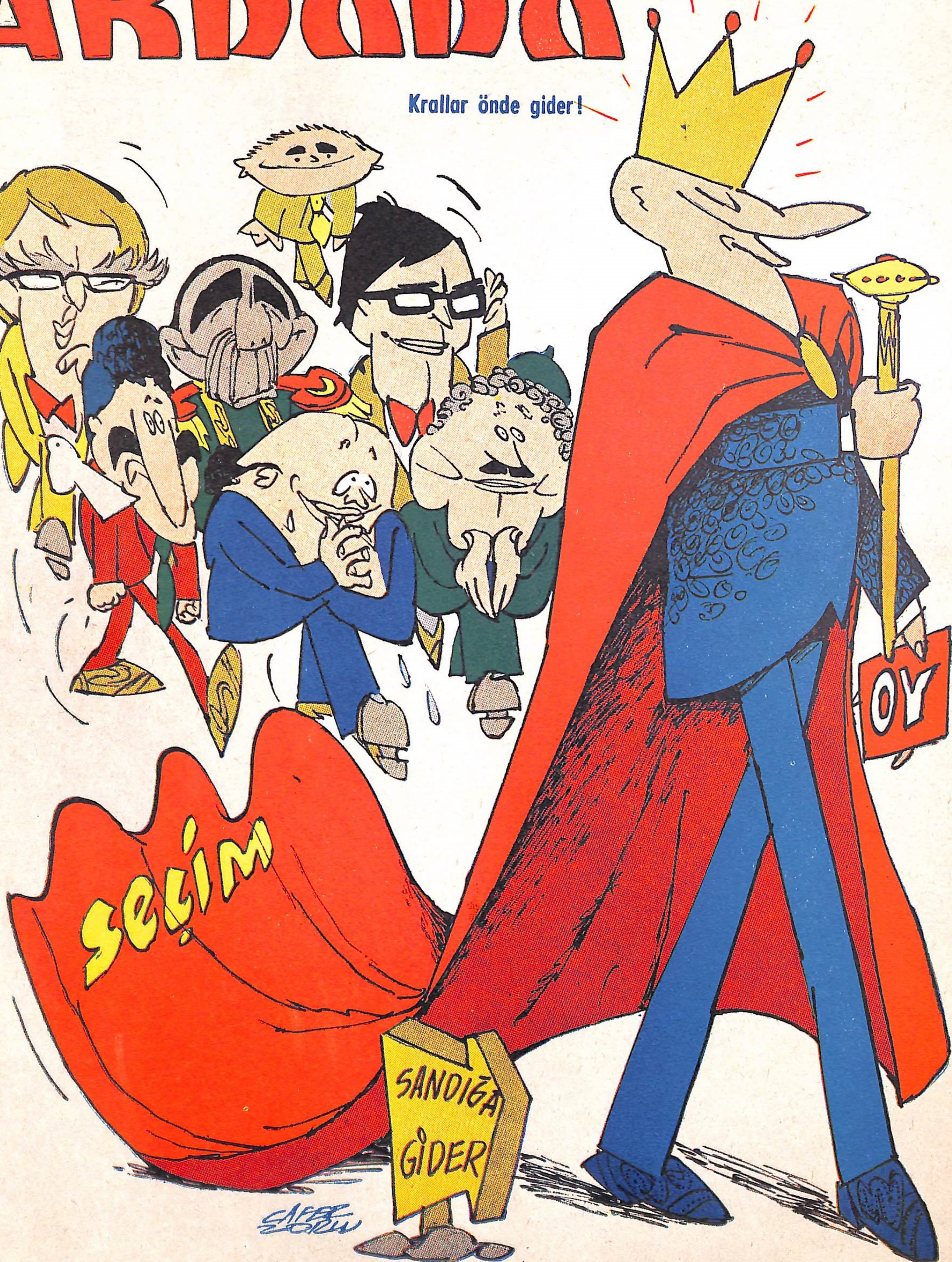
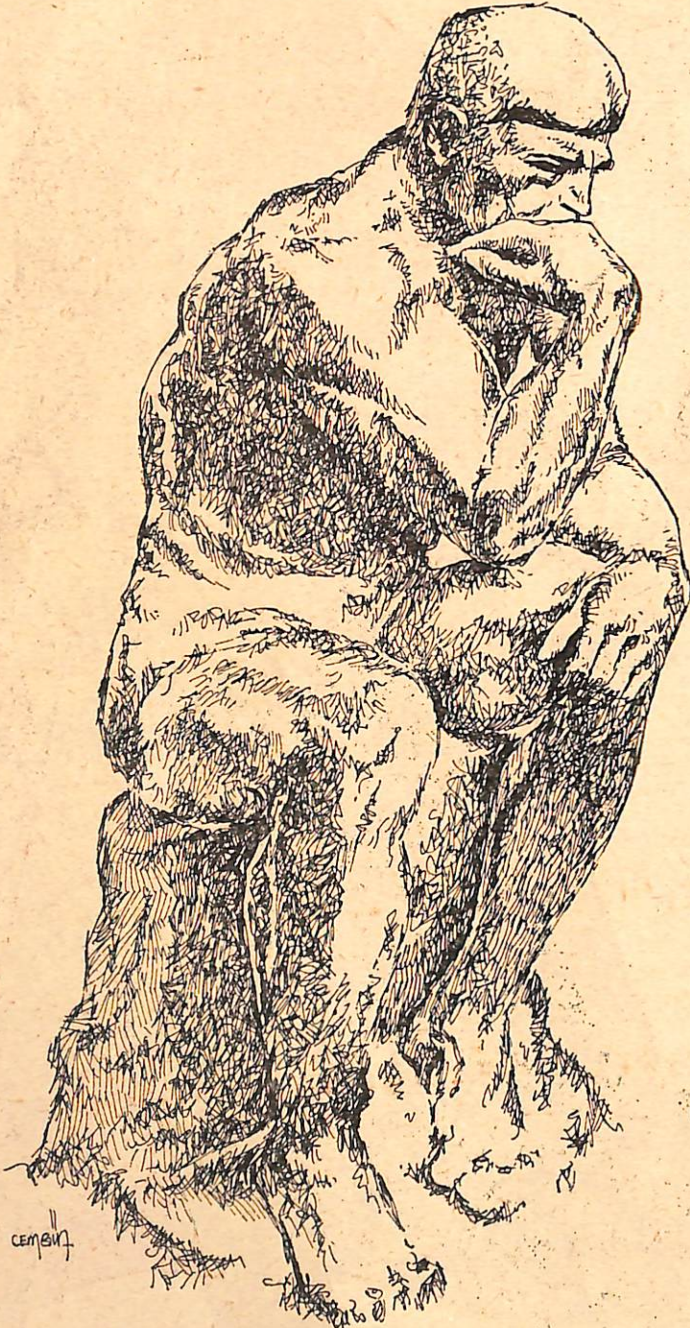
Akbaba

23-77

düşünmeyin

ZİRAAT BANKASI

her yerde her zaman

SİZLERLE

Basın: 60136 — 20226 — 158

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 23 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 1 Haziran 1977 — Fiatı 250 Kuruş

SANDIK BAŞINA

İNİŞLİ çıkışlı bir yolculuktan sonra bugünlere de geldik. «Ekimde mi yapılsın, haziranda mı?» tartışmaları arasında, kavgayla, gürültüyle, rüşvetle, neredeyse günaşırı ortaya çıkan yeni bir dayı-yeğen-birader yolsuzluğuyla, sıkılan kurşunlarla, patlayan bombalarla, kıyılan genç canlarla, başını alıp giden fiyatlarla ve genel olarak huzursuzca geçen bir yolculuktan sonra. Ama geldik işte.

1973 Genel Seçimlerinden bu yana geçen zaman, değerlendirilememiş bir süre oldu. Bu sürenin büyük bölümünde başta bulunan MC partileri, ilk günlerinden sonuna dek, ülke yararına olacak hizmet ve yatırımlarla uğraşacaklarına, 1977'de daha fazla oy toplamalarına hizmet edeceğini düşündükleri seçim yatırımlarıyla uğraştılar. Açılan temeller seçim temelleriydi. Verilen sözler seçim sözleriydi. Ülkemiz tarihinde böylesine uzun bir seçim kampanyası görülmemişti.

Ama ne oldu sonunda? Daha yatsı olmadan mumlar birer birer sönmeye başladı. Dedikleri birbirini tutmayan, rüzgâra göre yön değiştiren irili ufaklı dört parti, ortak «düşman»a karşı birleşmişlerdi. Sonunda bu «düşman»ın fazla bir şey yapmasına gerek bile kalmadı. Ortaklar birbirlerinin ayıplarını kana susamış gibi birbirlerinin yüzüne vura vura, iktidar içinde muhalefet görüntüsüyle ülkeyi hazirana kadar getirdiler.

Çok az yolculuk böylesine yorucu olmuştur. Barajlarda açılan delikler paçavrayla tıkandı. Günden güne kötüleşen ülke ekonomisi yapay serumlar pompalanarak ayakta tutulmaya çalışıldı. Kafalarda hep aynı düşünce vardı sanki: «Aman seçimlere kadar idare edelim. Gerisini seçimlerden sonra düşünürüz.»

Cephe ortakları sayısız kez birbirlerine düştüler. Ağır sözler, kuyu kazmalar ve diş bilemeler sonunda hep aynı felsefeyle buzdolabına kaldırıldı: «Aman seçime kadar sabret!»

Sonunda hazirana gelindi ama, ne Cephecilerin, ne de onların kaprislerinin acısını çeken halkımızın daha fazla sabredecek gücü, sıkılacak dişi kalmadı. Ucu ucuna gelebildik hazirana. Dış ödemeler dengemiz elekten bir şemsiyeye, hayat pahalılığı taşınmaz bir yüke döndüğü sırada gelebildik. Evet, otobüs terminale ulaştı ama, yakıtı çoktan bitmişti. Son kilometrelerde yolcularını taşımadı. Yolcular ite - kaka yürüttüler otobüsü. Kendi ağırlığı yetmiyormuş gibi, şoförle üç muavini de içine kurulmuşlar, yolcuların kan-ter içinde uğraşmalarını izliyorlardı.

Artık inmelerinin zamanı geldi. Deponun güçlü bir yakıtla doldurulmasının, yolları bilen bir şoförün direksiyona geçmesinin zamanı geldi. Önceden de söylediğimiz gibi, ülkemiz MC yönetimine benzer bir yönetimi dört yıl daha kaldıramaz. Yıllar şöyle dursun, günler bile önem taşıyor artık.

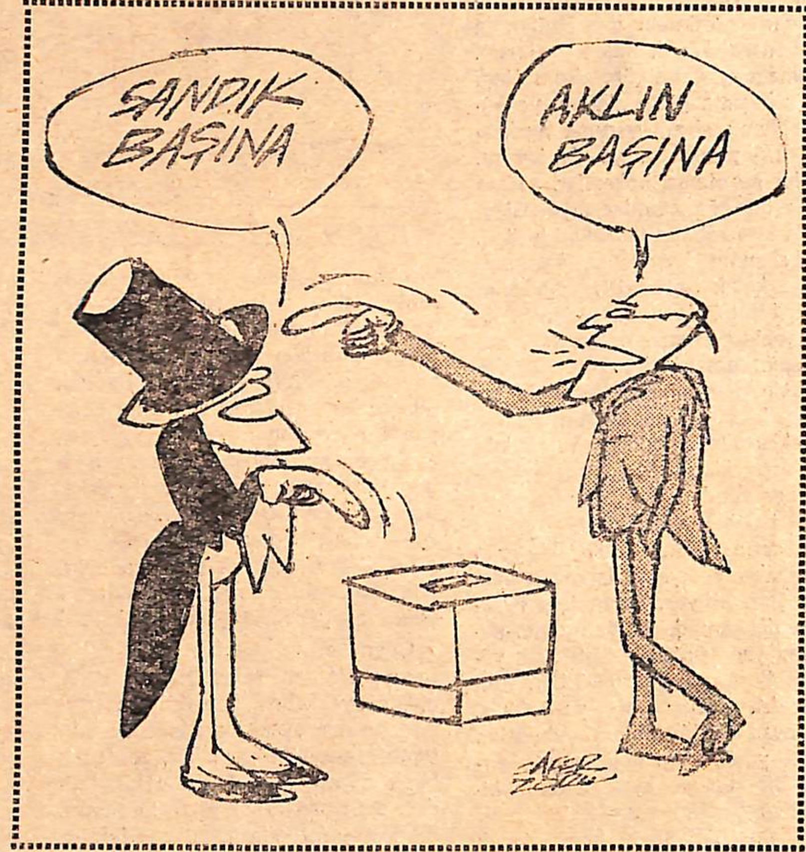
Vurgunculuk, kapkaççılık, vergi kaçakçılığı, adam kayırma ve düzensizlik düzeni son bulmalı artık. Sosyal sınıflar arasındaki insanlık dışı uçurumlar kapanmalı. Yolsuz servetler edinme özgürlüğünün yerini gerçeklerin açık açık tartışılabilmesi özgürlüğü almalı. Hepsinden önemlisi de, bir önceki dönemin sorumlularından hesap sorulmalı, küçük büyük demeden.

Bu saydıklarımızın gerçekleşebilmesi için bir mucize mi gerekli?

Bir bakıma evet: Adına oy pusulası denen demokratik mucize.

Şimdi mühür Süleyman'ın değil, seçmenin elinde.

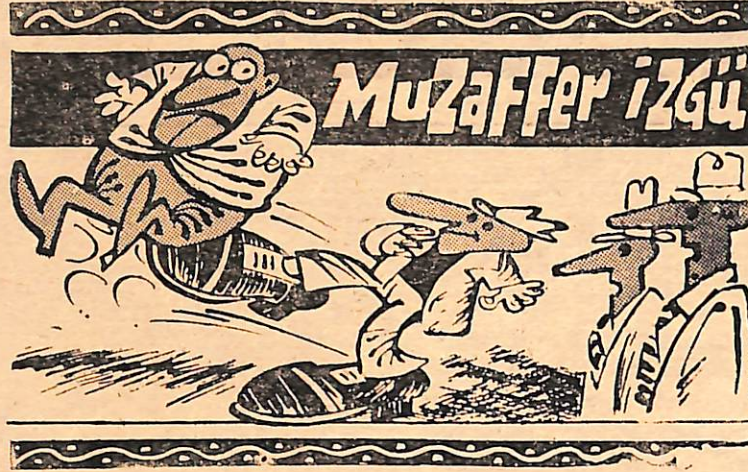
AKBABA

İKTİDAR BOĞAZ

Ben tekmeyi böyle atarım işte

NE zaman ayağıma göre ayakkabı aldıysam asla rahat edemedim. Altın üstün bir memursun, öyle çifter çifter ayakkabıları olacak değil ya. Ancak alırsan, iki yılda bir ayakkabı alabilirsin. İşte bu iki yılda bir alınan ayakkabıdan da oldum olası rahat edemem. Hayır, öyle gösteriş olsun, zarif görünsün diye tutup da bir numara küçük falan almam. Tastamam ayağıma göre alırım. Hem de bir başıma gidip almam, ya büyük oğlumu alırım yanıma ayakkabı alacağım zaman, ya da karımı. Ne olur ne olmaz, baksınlar, sağına soluna bir göz atsınlar diye. Giyerim de ayakkabının iki tekini birden. Ayakkabıcının kızmasına, kaş çatmasına kulak asmadan dükkânın içinde bir iki de volta atarım... Aman yanları sıkmasın, aman ardı vurmasın, aman burnundan dar gelmesin. Parmağımı sokarım arkasına, karıma gösteririm, tutar parmaklarımla ayakkabının içindeki ayak parmaklarımı yoklarım. İyi canım, her yönden iyi...

— İyi deme, yürü biraz!

— Karım haklı. Çünkü iki gün sonra sıkıyor diye sızlanmağa başlayacağım. Biliyor. Onun için ayakkapıcı dükkânında başlarım gezmeğe, yan yan yürürüm, hızlı hızlı yürürüm, burun burun yürürüm. Ben böyle dans eder gibi yürüdükçe, neredeyse ayakkabıcının çekecekle üstüme yürüyeceği gelir ama, aldırmam. Bir kezinde ayakkabıcının birisi iyice bozulmuştu da, boğazımı bile sıkmıştı. Oysa ki ben, ancak yarım saat yürümüştüm dükkânın içinde. Adam:

— Ulan beynimi döndürdün be! diyerek boğazıma sarılmıştı.

Kalfalar, tezgâhtarlar zor kurtarmışlardı beni adamın elinden. Ben de zor kurtarmıştım ayağımı ayakkabıdan. Adamı iki kalfa tutmuş, tezgâhtar ayakkabıyı ayağımdan karımla birlikte çıkarmağa çalışıyorlar ama, ne olası, meret öyle bir oturuş oturmuş ki kalıp gibi. Bende boncuk gibi terler, karımda boncuk gibi terler, tezgâhtar ustasının cinayet işleyeceğinden korkulu... Neyse, ayakkabı ayağımdan çıkmış, ama ben de ardımı olanca hızıyla arkadaki koltuğa vurmuştum...

— Nasıl? dedim karıma.

— Canım giyecek olan sensin, bak işte, yürü ayak parmaklarını yokla, ayağın içinde rahatsa al...

Gûya karımı yardım için getirmişim. Nerde yardım. Karar verir alırım ayakkabıyı, hop iki gün geçmez başlar ayakkabı sıkmağa. Sıktıkça sıkar, sıktıkça sıkar, zor eder bana dünyayı. Ayakkabı eskir gider, ama ben rahat yüzü göremem. Ayakkabı mı gün geçtikçe daralır, yoksa benim ayak mı büyür anlayamam. Oysa ki her ayakkabı satın aldığım ayakkabıcı:

— Efendim merak etmeyin, siz giydikçe ayakkabı açılır, der.

Doğru adamların dedikleri, ayakkabı açılmaz ama, bin maşallah ben açılırım, ayakkabı ayağımı sıktığı için, o denli hızlı yürümeğe başlarım ki, bir an önce ayakkabıları çıkarıp da, oh dünya varmış, diyeyim.

Başıma bir yığın iş de geldi bu yüzden. Dairede masama oturur oturmaz ayakkabılarımı çıkarır, terlik giyerim. İlk zamanlar terliği akıl edememiştim, çorapla otururdum. Bir kezinde müdür çağırtınca dalmış gitmişim çorapla odasına, iyi mi? İçerde de müfettiş varmış iyi mi? Müdüre ne gerek, o zaten beni öyle görünce olmuş mosmor, lacivert pantolonun altında arap dili gibi kırmızı çorap. Zaten müfettiş çoraplarımı gördü. «Bu ne rezalet?» dedi. «Ne demek istiyorsun sen, yâni aldığımız az, ayağımıza ayakkabı bile alamıyoruz mu demek istiyorsun?» dedi. Müdüre döndü, «Memurlarınızdan dairede donla gezenler var mı?» dedi. Dedi oğlu dedi. Bu bana bir yıllık terfiye mal oldu. Ondan sonra akıl edebildim ancak terlik getirmeyi. Ama terlik yüzünden de bir kez başım derde girdi. Bizde nerde para öyle evi terlikle dolduracak? Terliğim eskiyince karımın terliğini getirdim daireye, allı güllü bir terlik. Üzerinde iki de ponponu var, çivit mavisi. Acele müdür çağırmış beni, hani insanın iki ayağını bir pabuca sokmak derler ya, işte öyle, dalmışım girmişim müdür odasına. Hanımın terlikleri ufak olduğundan seke seke girmişim müdürün odasına. Adam bir bana baktı, bir terliklere:

«İçinde kombinezonun da var mı?» diye sordu.

«Var» dedim. Adam alay sandı bu söylediğimi, açtı ağzını yumdu gözünü. Oysa ki gerçekten içimde karımın kombinezonu vardı. Fanilamın birini oğlan giymişti, birini de havalar soğuk diye kızım geçirmişti üstüne, gün de çamaşır günü olunca, karım üzerimden fanilamı almış:

«Aman bir günlüğüne değil mi, giyiver benim şu kombinezonu mu kim görecek içinde?» demişti. Çok korkmuştum o günü, Allah korusun insan bir trafik kazasına uğrar, kendini yitirir, götürürler hastaneye, soyarlar, hop üzerinde kadın kombinezonu. Ondan sonra adımız kalır, «Kombinezonlu adam...» Kombinezonlu adamın hapı verildi mi, kombinezonlu adamın iğnesi vuruldu mu, kombinezonlu adam taburcu oldu mu?» Millete gırgır gerek...

Yedik mi müdürden paparayı, o-nunla kalsam iyi, dışarı çıktığımda vali geçermiş oradan ne bileyim. Beni öyle ponponlu terliklerle görünce, müdürümü çağırtmış «Ben buyruğumda çalışanların böyle terbiyesizlik yapmasını istemem, şayet efemineyse, ben efemine memur istemem» demiş... Al bakalım, adam bizi nelere benzetmiş.

Ama bu kez karar verdim, nedir benim bu ayakkabılardan çektiğim? Tutup iki numara büyüğünü alacağım. Ben kırk bir giyerim, ayakkabıcıya gittiğimizde:

— Kırk üç olsun, dedim.

Adam ayakkabıyı giydirdi, altı aylık çocuk mezarı.

— Beyefendi, dedi, sizin ayağınız olsa olsa kırk bir, bu çok büyük size.

— Olsun, dedim.

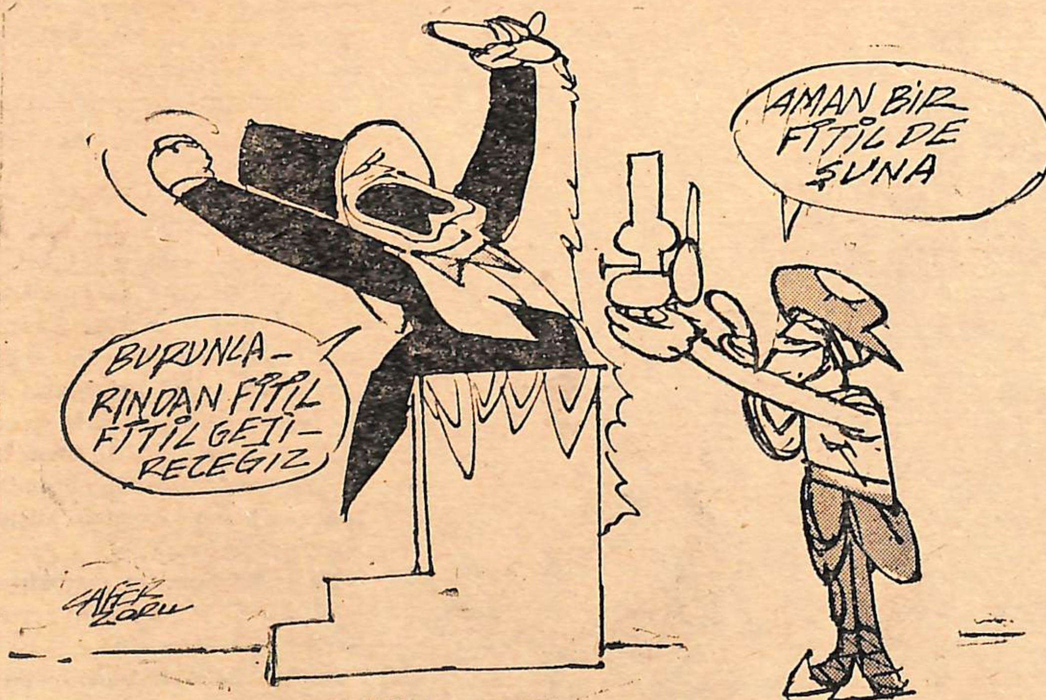
Terliklerden, sokaklarda koşturmaktan, otobüslerde ayağıma basanlardan bıkmış usanmışım. Normal ayakkabıyla ayağınıza basıldığı zaman ah, acısı da normal olur, ama bir de ayağınızda sıkan ayakkabı varsa, adam da tutup kendi ayağını akrep ezer gibi sizin ayağınızın üzerine koyarsa, yandım Allah, otobüsün tavanına dek zıplar, öyle de bir cıyaklarsınız ki, otobüstekiler gözünüze kezzap dökülmüş sanır...

— Vallahi ben karışmam, dedi satıcı.

Malı satılacak ya adamın:

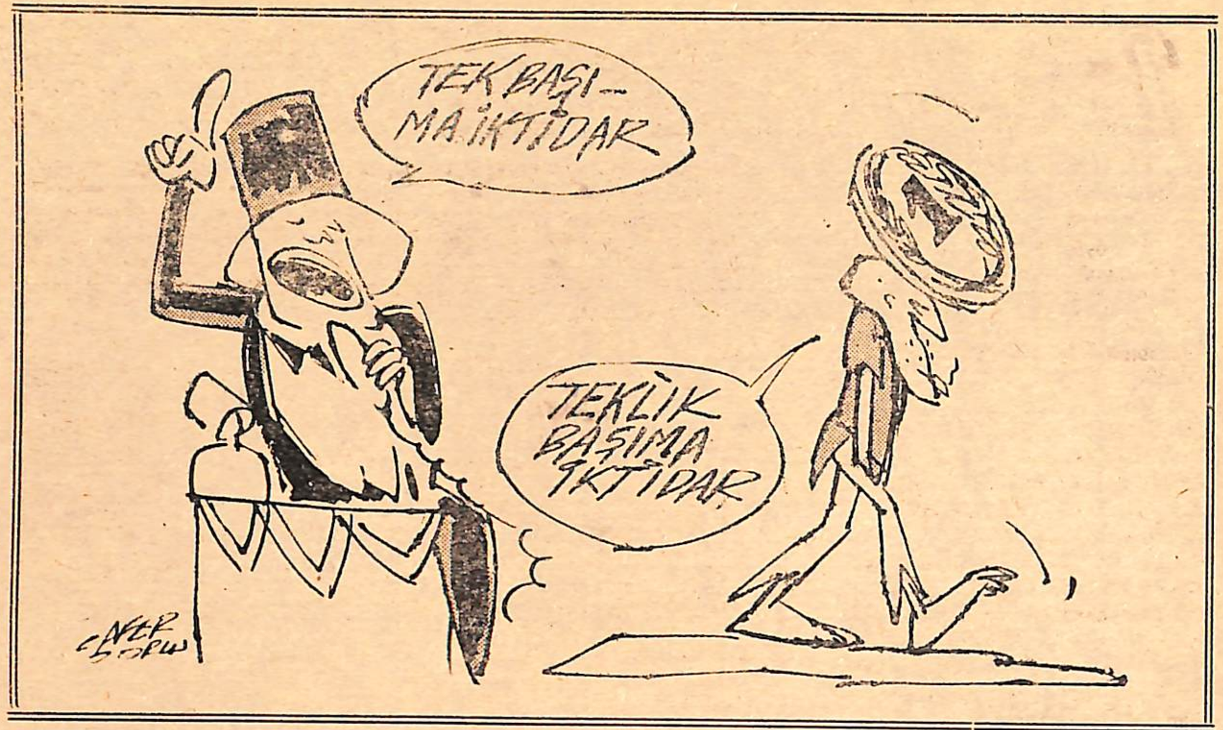
— Çekmesine az çeker ama, çok çekmez, dedi.

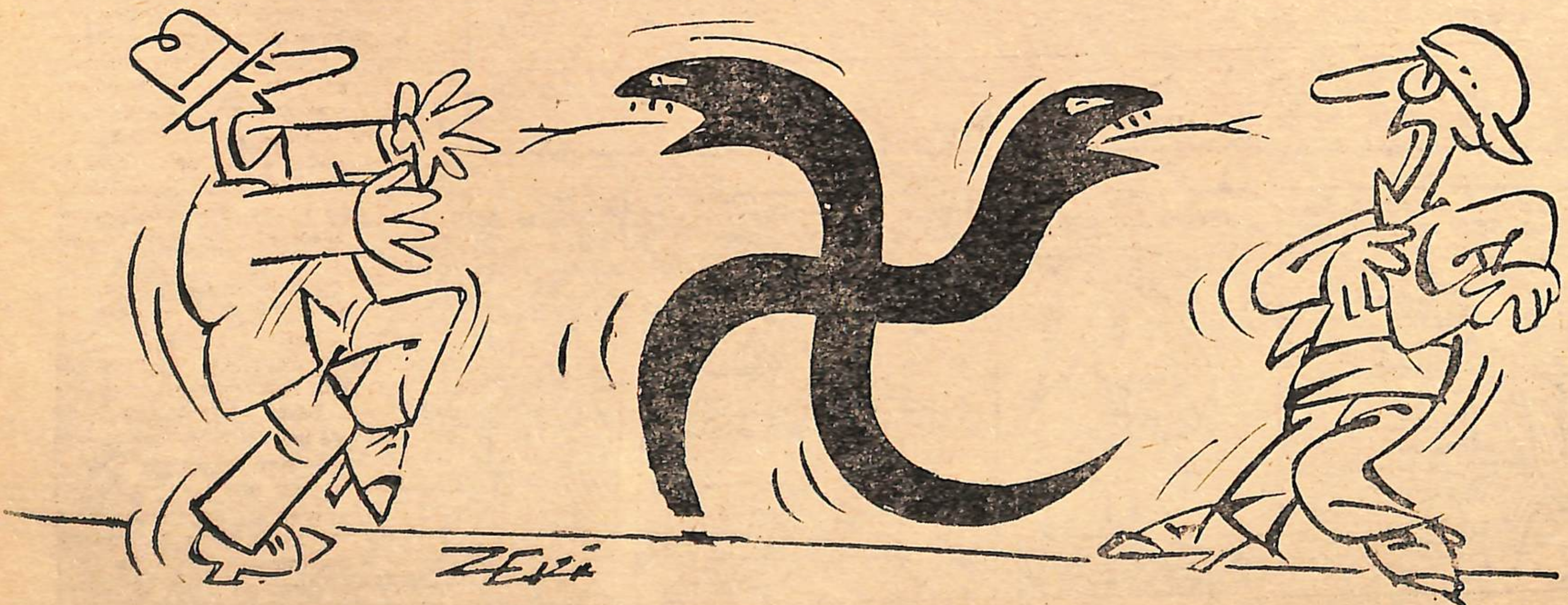
Ne üçkâğıtçılar var be, ilk kez duyuyordum ayakkabıcının demesiyle daireye. Gerçi ayağıma bol, gerçi yürürken fas fas diye ses çıkarıyor, ama olsun, oh dünya varmış. Şimdiye değin niçin akıl etmemişim bunu?. Evden otobüse koşa koşa gitmedim bugün, dairede ayağıma terlik geçirmedim bugün. Ama yürüyüşüm biraz şapşallaşmış, varsın olsun. Arkadaşlar başladılar;

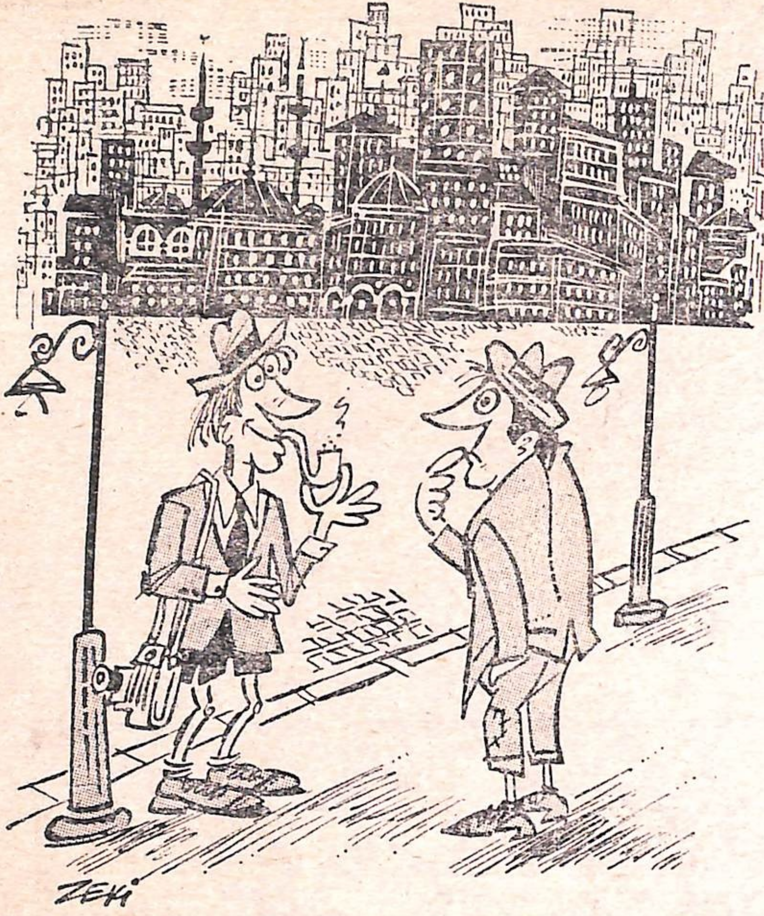
— Babandan kalma mı?
— Kayınpederden miras mı? demeğe..
Ama hiç aldırdığım yok.
— Bakın Hulusi beyin ayakkabısına.
— Allah aşkına Hulusi bey, çıkar şu ayakkabılarını görelim.
Uysalımdır, çıkarıyorum...
— Hah hah haaa!...
— Ulan Şarlo gibi be...
Dairenin hademeleri bile ayakkabımı görmek için masama geldiler. Bayan memurlar, rahatlarını teptiler, ayakkabımı görmek için masamın çevresine dolandılar.
— Ayağa kalk hele ayağa...
Eh, bendeki boy, bir elli yedi...
— İki gün daha doğmasa salt ayak doğacakmış.
— Yahu senin ayağın ufaktı, bir hastalık falan olmasın, ayak büyümesi falan?...
Hiç mi hiç aldırmadım. Aldırmadım amma, bu kez de tam tersi. Satıcının dediğinin tersine, ayakkabı günden güne büyüyordu. Bir ay içinde kırk dört numara oldu, iki ay içinde kırk beş numara. Ayakkabı değil mübarek, mayalı hamur, yayıldıkça yayılıyordu. Yüzü oldu sanki bir kamyon çamurluğu, yanlarından fışkıran kösele de basamak. Hele ön tarafı, eski desoto kamyonlarının burnu gibi. Haydi, para olsa, al bir tane daha, ama nerde bizde para. Karım başımın etini yiyordu:
— Ben sana söyledim mi Hulusi?.
Kaynanam ne zaman bize gelse, daha kapıdan:
— Konuk mu var evde? diyordu.
İnanmıyordu bu kapının yanında duran ayakkabının benim ayakkabım olduğuna.
— Anne o Hulusi'nin...
— Kız beni kandırma.
— Vallahi billahi Hulusi'nin.
— Ayol bu düztaban ayakkabısı..
Oh, bir de düztaban olmuştuk...
— Kız, gece düşüme girse bu ayakkabılar sıçrarım uykumdan. Hulusiii, nasıl giyiyorsun bu ayakkabıları?
Kaynana bizi canbaz etmiş çıkmıştı.
Ama ayakkabı durduğu yerde durmuyordu ki, bir ay sonra az daha büyüyerek, oldu kırk altı numamara oldu. Ayakkabıyı satın aldığım dükkâna gittim. Adam yemin üstüne yemin etti:
— Siz bu ayakkabıyı bizden almadınız, diye. Neden derseniz, biz kırk altı numara ayakkabı satmayız.
— Yahu sizden aldım.
— Polis çağırırız ha, manyak mısınız be, ayağınız kırk bir, ne diye bizden kırk altı numara ayakkabı alasınız?
Haklılardı...
Evde çaput, bez, ne varsa tıkıştırıyordum ayakkabının orasına burasına. Çünkü üç ay sonra bezsiz, çaputsuz yürüme olanağı kalmamıştı. Aha şöyle, ayağımın altında fırın küreği gibi. Ben üstünde bir elli yedi boyla sokakta yürürken,, görenler birbirlerini dürtüyorlardı. Dost üste, düşman ayağa bakar derler, sanki tüm insanlar bana düşman, hepsinin gözü de ayakkabılarımda. Çaputların arasına özel olarak sıkıştırdığım kumlarla meret bir de ağır ki. Eskiden nasıldı benim yürüyüşüm, onu bile unutmuşum. Zaten ilk kez daha karşıdan yürüyüşümle dikkati çekiyordum. Deve gibi, lap lap. Haydi oğlum bir, kaldır bas iki. Bu ayakkabıyı boyattırmak da dert, hiçbir kundura boyacası, üç mislinden aşağıya boyamıyordu.
— Abi boya dayanmaz buna, bir kutu yetmez... Maşallah sen de amma sulak yerde büyümüşsün ha, diyorlardı.
Dairedekiler pek farkında değillerdi işin. Çünkü ayakkabılarımı hergün gördükleri için, bizim desoto da yavaş yavaş yayılıp büyüdüğü için, tüm memur arkadaşlar, kırk üç numara ayakkabının kırk altı olduğunun farkına varmamışlardı. İlk kez bir vatandaş farkına vardı. Dairede işini yaptırmak için gelmiş. Benim bir ayağım sandalyenin altında, öteki ayağımı masanın önüne doğru uzatmışım. Bağırıverdi vatandaş:
— Masanın altında anaç bir kamlumbağa var! diye.
Bayanlar zıpladılar, erkek arkadaşlar koştular. Çıka çıka bizim ayak çıktı ortaya... Toplananlar:
— Yahu abooov, biz farkında değiz, Hulusi beyin ayakkabiları olmuş bir dehşet!
— Ah ah Hulusi bey gibi sekiz on tane olacak, yoldüzer diye köy yollarında kullanacaksın.
— Boşuna memurluk, boşuna maaşa talim, yerinde olsam panayıra bir çadır koydurur, girerim çadırın içine, buyrun beyler buyrun, dünyanın en azman ayaklı adamını görün, al sana çil çil paralar, dediler..
Geçen gün bu ayakkabının nerede yararını gördüm biliyor musunuz, yok yok aklınıza gelmez canım. Bizim mahallenin bir belâlısı vardır, adına Mahir Cepçi derler ama, tüm mahalleli biz ona Düzen deriz, lâkabı öyle. Adı üzerinde, adam o denli mahir cepçi ki, eli herkesin cebinde, ne yetim hakkı bilir, ne öksüz hakkı. Üçkâğıtçılık, madrabazlık, hokkabazlık, düzenbazlık, hırsızlık, işbirliği, katillik, canilik, yol kesme, adam kurşunlama, toplantı basma, herşey ama herşey onda... İşte bu herife geçen gün mahallede kızıp öyle bir tekme savurdum ki, futbol topu gibi tekmeyi yeyince, bu kaldırımdan öteki kaldırıma uçtu. Mahallelinin söylediğine göre bu Mahir Cepçi bir daha hayretmezmiş. Öyle vuruş vurmuşum ki herife, daha yedi bayram belini doğrultamazmış.

Muzaffer İZGÜ

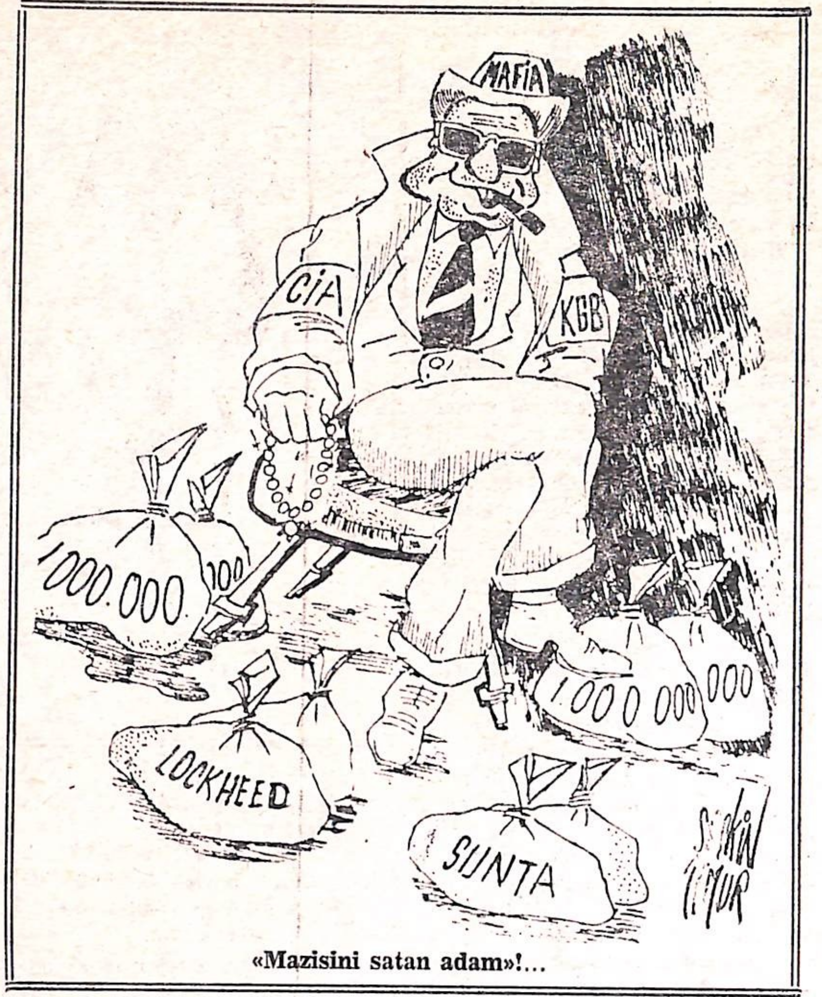

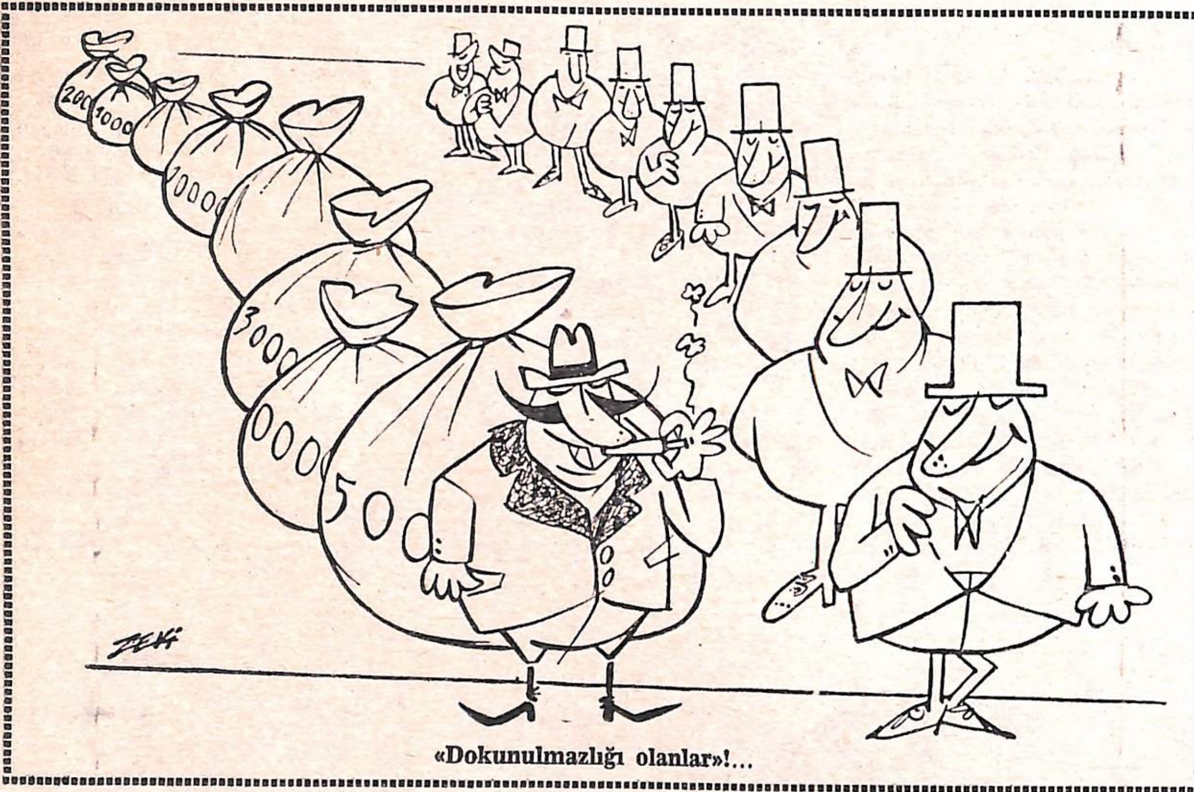
Yazısız

— «Güleryüz» göstersinler diye turist oldum!...

«Mazisini satan adam»!...

«Dokunulmazlığı olanlar»!...

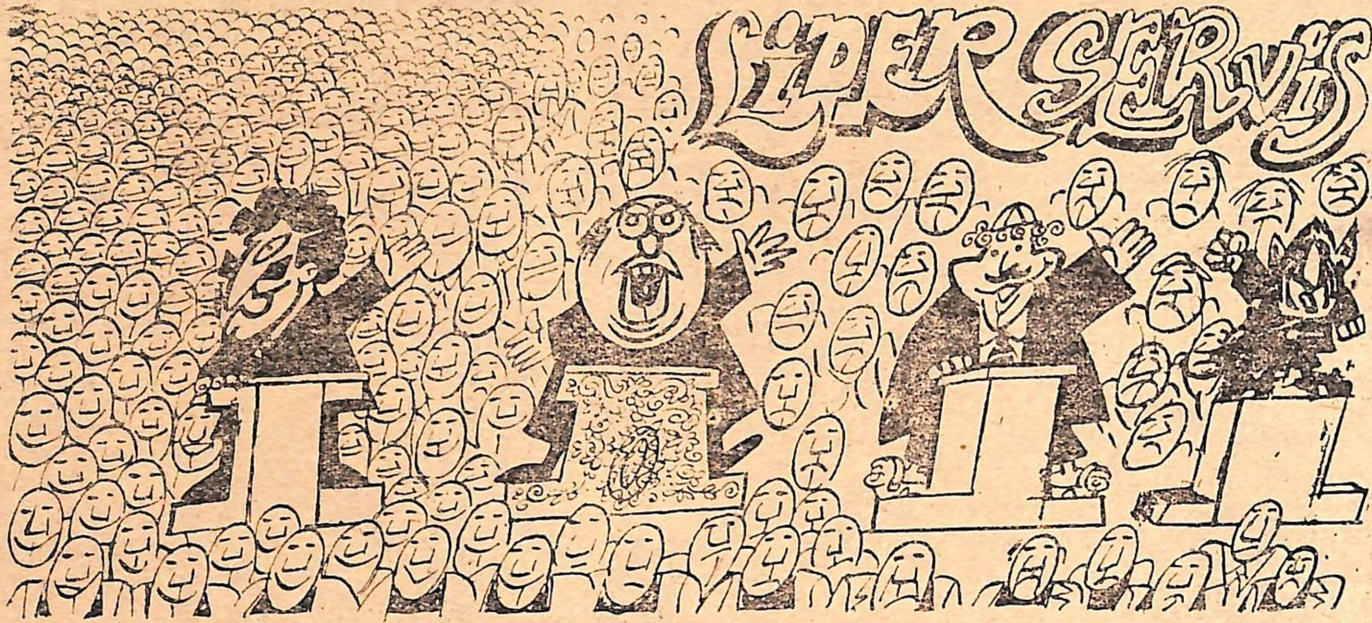
Yazısız

Yollardaki rekabet
Sürüp gidecek elbet
Bilinmez hangisini
Tercih eder memleket.

OK SERVİS
Şoförü: Ecevit

Tüm dünyada ünlüdür
Şoförümüz bellidir
Ehliyeti yüksek ya
Çok alçak gönüllüdür

Ozan gibi atışır
Öfkelenir yatışır
Bir haksızlık olmasın
Çıra gibi tutuşur

Arabanın suyunu
Tamam ettik yağını
Aşmaya çalışırız
Fukaralık çağını

Kalksın aradan duman
Gidem karlı yollardan
Yavrumuza ulaştık
Kıbrıs'ta mahsur kalan.

HAVALI KIRAT SERVİSİ
Şoförü: Sülüman

Balonlar şişiririz
Bozalar pişiririz
Her zaman bu yollarda
Yolcuyu devşiririz

Gayet büyük davamız
Eksik olmaz duamız
Herkese vermek için
Yeterlidir havamız

Geçeriz yol ve baraj
Bizdedir tüm avantaj
Yollarda hiç kalmayız
Yaparsak da patinaj

Ne sis, ne pus, ne duman
Bayır, ova, dağ, orman
Viraj miraj dinlemez
Şoförümüz Sülüman.

CENNET YOLU SERVİSİ
Şoförü: Necmeddin

Ehliyet torpil ile
Ne yaparsak dil ile
Yakıtı tüketince
Yürürüz hep pil ile

Ben ki Hoca Necmüddin
Bana güven, gel ve bin
Direksiyon imandır
Yakıtımızsa hep din

Otobüsümüz tamdır
Bizden gayrisi hamdır
İleri gitmesek de
Geri vites sağlamdır

İLK YARDIM SERVİSİ
Şoförü: Bozbeyli

Yollar boyu koşarız
Ara - sıra coşarız
Her kim ki sıkışırsa
Yardıma yetişiriz

Hal hatır soranlara
Bir selam verenlere
Hemen yardım ederiz
Ortaklık kuranlara

Yollar buzludur, kardır
Ovadır, dağdır, kırdır
Arabamızda bizim
Her çeşit vites vardır

KOÇ SERVİSİ
Şoförü: Feyzioğlu

Biraz çalım satarım
Biraz da yan yatarım
Ben bir koçum bilinsin
Kızarsam tos atarım

Aşa salça olurum
Sabah paça olurum
Kıratın servisine
Yedek parça olurum

Ayrılamam dostumdan
Dağlar kalksın aradan
Bayram günü gelende
Olurum ona kurban

TEK LİDER SERVİSİ
Şoförü: Türkeş

Yetiş bize gel kardeş
Bana da derler Türkeş
Eriştik şafaklara
Birazdan doğar güneş

Yolumuz çok kutsaldır
Bilinmez bu ne haldir
Milliyetçi ülküde
Yakıtımız hayaldir

Coşarız için için
Bir bardak kımız için
Düşün kurtun ardına
Tuna'ya varmak için

BİRLİK SERVİSİ
Şoförü: Timisi

Ben kendimce bir pirim
Dağ dolanır giderim
Adım, şanım bilinir
Her tarafta ben birim

Önümde var bir dere
Yollar nere, ben nere
Durumumu bilirim
Hayal kurmam boş yere

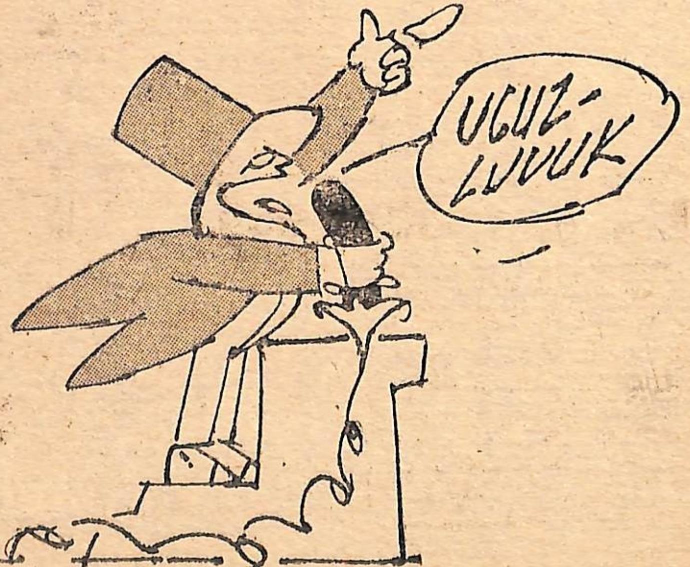
BİTİŞ

Yolları yarılıyor
Liderler yoruluyor
Yollarımızda hergün
Vatandaş kırılıyor

Yaşar Hadi ÖNDER

— Turfanda patlıcan 80 lira —

YOZYÜREK'İN en yeni SERÜVENLERİ Sulhi Dölek

ALABRUS

YOZYÜREK berber oldu, millet saçını başını yoldu. Dükkânın küçücük penceresini kocaman bir levha tümüyle kapatıyordu:

Saç - sakal kesilir.
Kıvırcık saçlar düz, düz saçlar kıvırcık yapılır.
Saç ve ayakkabı boyanır. (Ayrı boyalarla)
Her türlü trafik işlemleriniz görülür. (Yandaki dükkân)

İki yardımcıyla çalışıyordu Yozyürek. Bunlardan biri tecrübeliydi. Kayseri'nin köylerinden birinde üç yıl koyun kırpıcılığı yapmıştı. Öbürünün ilk berberlik deneyimiydi bu. Zaten yıllarca eğitim görmüş olsaydı bile bir şey değişmezdi. Adam kesilimş kıllara alerjikti. Daha ilk makası vurur vurmaz aksırıp tıksırmaya başlıyor, ellerinin hareketini denetleyemez oluyordu. Belki bu yüzden onun koltuğunun karşısında ayna yoktu. Müşteri başına gelenleri görüp korkmasın diye.

İşler bir süre yolunda gitti. Tıraş olmak isteyenler genellikle tek tek geliyorlardı. Yozyürek ve yardımcıları ise üç kişiydiler. Üstelik koyun kırpıcılığı yapmış olan adam dev gibiydi ve tek başına birkaç kişiye bedel güçteydi. Aslında korkaklığının yanısıra sineği incitemeyecek kadar da yufka yürekliydi ama, bunu anlayabilmek için ona kafa tutmk gerekirdi. Ona kafa tutmaksa yürek isterdi.

Günün birinde beş kişi girdi dükkâna. Tümü kuşkulu kişilerdi. Sert bakışlarını çevrelerinde gezdirip dükkânda sinirlerini bozacak bir şey olup olmadığını araştırdılar. Sonra Yozyürek'in koltuğunda oturan müşteriyi dışarı attılar.

«İyi ama, suratımın yarısı sabunlu kaldı,» dedi adam kapıdan.

Beş kişiden en kabadayı görünüşte olanı Yozyürek'in elinden usturayı aldı, kapıya gitti.

«İstersen suratının sabunlu olan yarısını burada bırak,» diye usturayı adamın burnuna tuttu. «Sonra uğrayıp alırsın. Ya da istersen cebinden mendilini çıkarıp suratını sil ve uzaklaş.»

Belki cebinde mendili olmadığı için, suratını bile silmeye kalkışmadan uzaklaştı adam.

«Kim buranın patronu?» dedi beşlinin en kısa boylusu.

İki yarıdmcı Yozyürek'e baktılar. Yozyürek de saatine baktı. Yetişmek zorunda olduğu bir randevu yoktu. Ama olmasını çok isterdi o anda.

«Sen misin?»

«Patronluk kim, ben kim? dedi adamımız alçakgönüllülük. «Ben sıradan bir berberim.»

«İçinizde en iyi tıraşı hanginiz yapıyor?»

«Tıraş mı olacaksınız?»

«Hayır,» dedi kısa boylu kabadayı. «Karnımızı doyuracağız, bir tavuklu pilâv getir. Saçmalamayı bırak! Şu gördüğün adam var ya...»

Yozyürek'in gördüğü, adama falan benzemiyordu. Kanlı gözlü, acımasız bakışlı bir haydut bu. «Evet, ne olmuş?»

«Namlı kabadayı İrfan'ın ta kendisidir.»

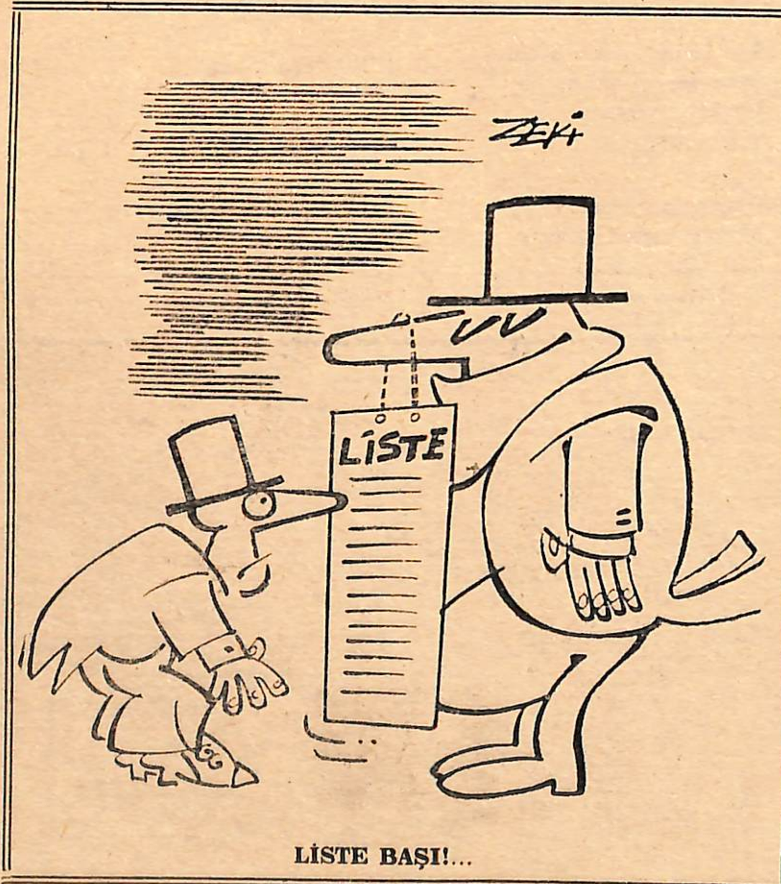
«Aman Tanrım!» dedi Yozyürek. «İrfan bu mu gerçekten?» Gözlerine inanamıyor gibiydi ve bu da şaşılacak şeydi. Çünkü böyle birinin adını hiç duymamıştı önceden. «Dükkânıma onur getirdi. Bu günü hiç unutmayacağım.»

İrfan homur homur sesler çıkardı.

«İrfan ağabey bu akşam evleniyor. Traş olması gerek, anlıyor musun?»

«Anladım,» dedi Yozyürek. «Demek damat tıraşı. Damat tıraşlarını bizim Selim yapar.» Parmağıyla alerjik yardımcısını gösterdi.

Namlı kabadayı İrfan koltuğa oturdu. Adamları, beyin ameliyatı seyretmeye hazırlanırcasına çevresini aldılar. Elleri bellerindeydi. Bir yandan kapıyı gözlüyorlardı.

LİSTE BAŞI!...

«Başla.»

Alerjik berber, tarakla makası eline aldı.. İlk saç kırıntıları havada uçuşurken aksırma nöbetine yakalandı. Kontrolsuzca açılıp kapandı makas. Kabadayı İrfan'ın sırma parçeminden okkalı bir tutamı uçurarak.

«Eyvah»! dedi kabadayılardan biri. «İrfan ağabeyi keleğe çevirdi bu herif.»

«Doğru,» dedi bir başkası. «Bu kafayla ne düğün yapabilirsin, ne de gerdeğe girebilirsin İrfan ağabey.»

«Gerçekten çok mu kötü?»

«Kötü de söz mü? Aile mutluluğun başlamadan bitti.»

Kabadayı İrfan yerinden kalkıp aynaya gitti. Kendini görür görmez çok fena oldu ve elini tabancasına attı. Yanındakler yatıştırmak için koşuştular.

«Çaresine bakarız,» dedi Yozyürek. «Bu gördüğünüz ikinci yardımcım yanlış kesilmiş saçları düzeltmekte ustadır.»

«Öyleyse çabuk olsun,» dedi İrfan, koltuğa oturarak. «Eğer güzelliğimi geri getirmezse ben onunkini bozarım».

Yozyürek eski koyun kırpıcısını koltuğa doğru itti. «Durmasana!»

«Hadi,» dedi İrfan. «Saçlarımı uzat, yoksa seni vuracağım.»

Adamcağızın kırptığı koyunlardan hiçbiri böyle kırıcı sözler söylememişti ona. Yüzon kiloluk gövdesiyle diz çöküp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Onun iç çekişlerine öbürünün hapşırıkları karışıyor, kabadayıların ayrı ağızölardan meydan okumaları da buna eklenince, kimse kimsenin ne dediğini duymuyordu.

«Bu durumu protesto ediyorum,» dedi Yozyürek. «Dükkânımı tımarhaneniz zırzırlar koğuşuna çevirdiniz. Sizi sükûnete çağırıyorum. Yoksa kendim gideceğim.»

«Buradan ancak sedyeyle çıkabilirsin. Söyle, düzeltsinler saçlarımı.»

«Bu olanaksız,» dedi Yozyürek. «En iyisi siz de bizim saçlarımızı maymuna çevirin, ödeşelim.»

Kabadayı İrfan öneriyi olumlu buldu. En ince makineyle üçünün kafalarını da tıraş ettirdi adamlarına. Sonra makineyi alıp adamlarını kendi eliyle tıraş etti, kendisine gülememeleri için. Bağıra çağıra çıkıp gittiler beşi birden.

Üç gün hapşırma sesi kesilmedi. Dördüncü gün Yozyürek berberliği bırakıp kabadayı olmaya karar verdi.

Sulhi DÖLEK

HER TELDEN

HER TELDEN

SEÇİM SLOGANLARI

— Ata ot, değil oy at.

— NATO'ya HAYIR, Spor — Totoya EVET

— Yeter! Biraz da biz yiyelim, yarabbi şükür diyelim.

— Umudumuz Ecevit, Çaremiz Demirel, biçaremiz Seçmen.

— Beş Haziranda geliyoruz. Stop. Safraları atın. Stop Koltukları acele boşaltın. Stop. Tafsilat sandıklarda.

— Atı alan Üsküdara, Kırata atlayan iktidara geçer.

— Küçük partileri zincire vuracağız. Böyyük Türkiyeyi kuracağız.

— İnsanca hakça düzen. Tek politikacı kalmayacak borç içinde yüzen.

— Ağır sanayiyi kuracağız. Vergileri ağırlaştırarak, dar gelirlilerin sırtına vuracağız.

— Elinde ok, omuzunda kalkan. Savulun geliyor, büyük Hakan.

— Adaylarımız seçmece. Beğendiğini al, beğenmediğini yere çal.

— Partimizin bulunduğu yerden şeytanlar kaçar. Anahtarımız cennetin kapısını bile açar..

HACI ALİM MAHALLESİ

HACI Âlim bey seksenine merdiven dayamıştır. Birgün Belediye otobüslerine binmişti. Şehrin uzak semtinde bulunan akrabasını ziyarete gidiyordu biletçi!

— Oğlum ben Eşrefpaşa durağında ineceğim. İhtiyarlık maskaralıktır demişler. Oraya geldiğimizin farkına varıp da inemem. Sana zahmet, durağa gelince bana haber ver. Beriki:

— Olur, baba, demişti; sen hiç merak etme. Rahatına bak!

Araba bir süre yol almış, bazı duraklarda durmuş, inenler inmiş, binenler boş yer bulamadıklarından leylekler gibi ayak değiştirmeye başlamışlardı:

Otobüs başka bir durakta konaklayınca biletçinin sesi duyuldu yeniden:

— Hacı Âlim!.

Hcaı Âlim yanında oturana:

— Bizim durağa geldik galiba, dedi, ben ineyim yahu bu oğlan adımı nereden biliyor acaba?. Koltuk arkadaşı:

— Sık sık bu otobüse biniyorsan öğrenmiştir, dedi, hafızaları kuvvetlidir biletçilerin. Daimi yocluları tanırlar.

— Senede bir kez biniyorum arabaya. O bile zor geliyor. Bu yaşta inip binmesi kolay değil.

Araba durmuştu.

Biletçi bir kez daha bağırdı:

— Haydi Hacı Alim!.

Hacı Alim bey daha fazla duramazdı. Arabadan aşağıya atmıştı kendini. Etrafına şaşkın şaşkın bakınıyordu. Eşrefpaşa semti bir yıl içinde bu kadar değişemezdi..

Karşıda sigara bayii vardı. Oraya doğru yürüdü:

— Burası Eşrefpaşa değil mi efendi oğlum! diye sordu.

— Ne Eşrefpaşası amca. Rüya mı görüyorsun.

— Vah, vah... Peki buranın adı ne?

— Hacı Alim mahallesi, baba!

HAVA RAPORU

Bugün hava açık
Fatoşan çorabı kaçık
Öğleden sonra sisli
Sandeviçler yenecek sosisli
Rüzgarlar elli kilometre hızla esecek
Ankara Ekspresini geçecek
Akşama doğru başlayacak yağış
Hazineden kırk haramilere yapılacak bağış
Isı da, paranın değeri de düşecek
Kapkaççıların göbekleri biraz daha şişecek
Gece yarısından sonra görülecek don adlı olay
Ötesini tahmin etmek kolay

TİLKİ

Kurnazlıkta yoktur eşim,
Seçmeni kolay avlarım.
Selametçiyim kardeşim,
Şeytanı bile tavlarım.

HOROZ

CHP' den oldum aday,
Sağın tuttum ensesini.
Gün doğmadan, batmadan ay,
Verdim zafer müjdesini.

KURT

Hizaya gel, en sağa bak,
Seçimlere attım ayak.
Şaakam yoktur, bilirsiniz,
Oy vermeyenler yer dayak.

KATIR

Ya iktidar, ya kırk satır,
Dinlemem gönül hatır,
Beygir iken terfi ettim:
Bu seçimde oldum katır...

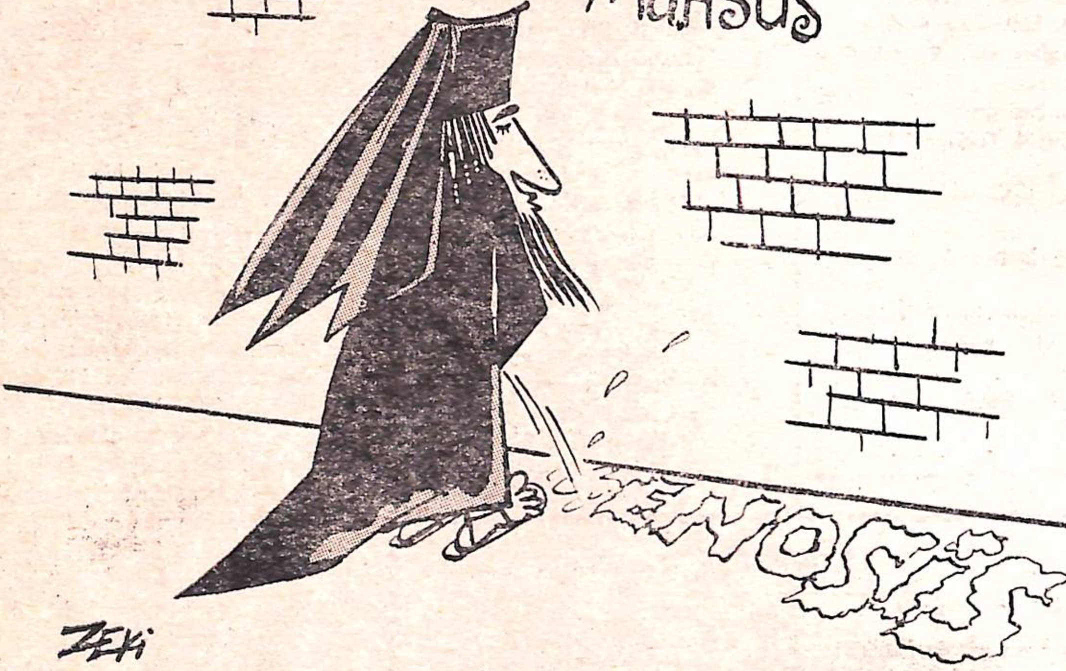
— Bu kaç oldu.. Tutup tutup atıyorsun beni!...
— Ben politikacıyım... Atmadan duramam!...

Bir Reklam

Isıtamazsınız göğüde
Koskoca gövdeyi de
Kömür bulunmaz
Pahalı gelir gaz
Gücün yetmez almaya kürklü giysi
En iyisi
Vücudunuzu alkolle kaplatın
Yakıtçıların yüreklerini hoplatın
Rakı kadehini tutsun el
Sağolasın arkadaş
Sağolasın tekel...

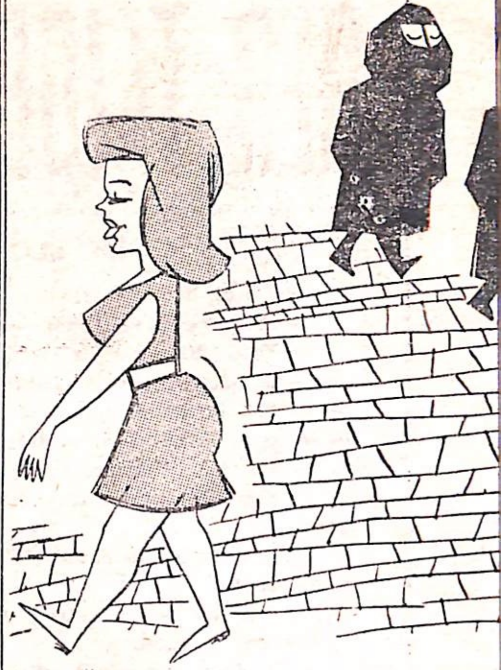
MC. MİLLAN İLE KARISI

MC Millan ile karısı
Silah sesile uyandılar gece yarısı
Ne olduğunu anladılar nihayet
Sokaklarında işleniyordu cinayet
Mek müdürlüğünü hatırladı
Yerinden fırladı
Selli kolunu tuttu
Dedi müdür buradaki görevini unuttu
Önce evdeki işini bitir
Ondan sonra resmi görevini yerine getir.

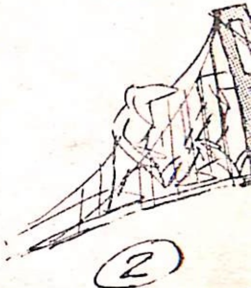

— Makarios hâlâ Enosis düşünüyor —

— İşte vatandaşın bir dev hizmeti daha!...

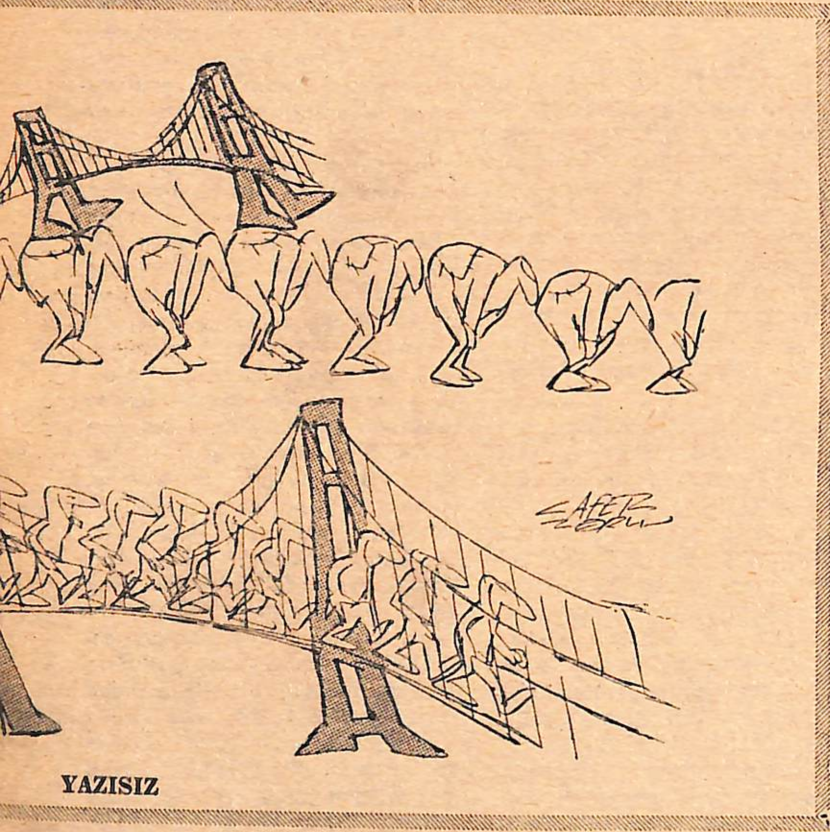

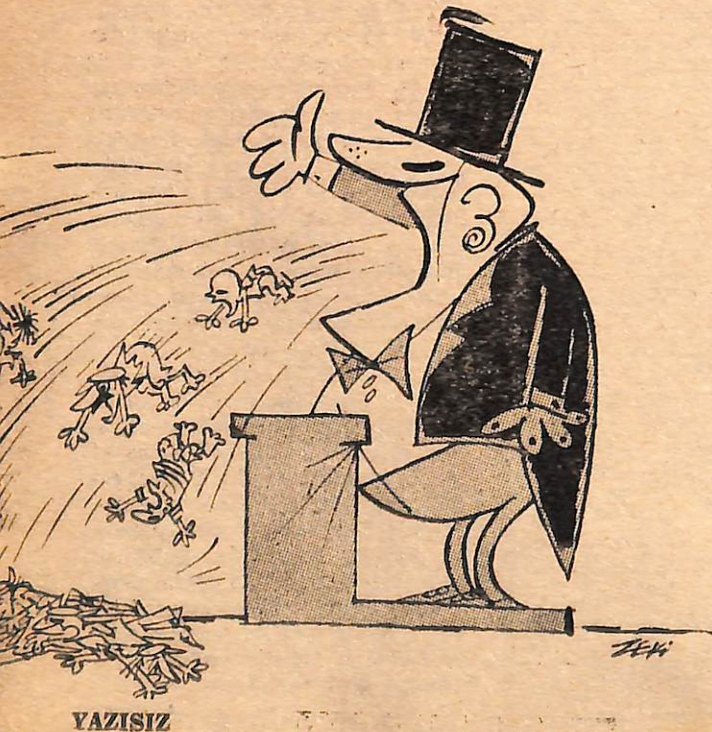

...a dön... Uygun adım marş!...

YAZISIZ

YAZISIZ

— Başı boş köpekler toplattırılacak —

— Bunun başı boş değil... Baksana... Çok ağır!...

— Annemin gelemiyeceğini söylemeğe geldim!...

ne düşünüyorlar?

«AT TEPER, KATIR TEPER, ARADA EŞEK ÖLÜR»

RAŞİT BEY

— Anlatamam! Anlatırsam başım hepten derde girer.

— Aman bayım, bir özdeyişimiz üstüne neler düşündüğünüzü söylemekle başınız niçin derde girsin?

— Kusura bakma ama sen pek toysun evlâdım. Zaman senin düşündüğün zaman değil. Sakıncalı ki hem de nasıl...

— Bari sakıncasını anlatsanız.

— İşin en sakıncalı yanı sakıncasını anlatmak be evladım.

— Beni büyük bir merak içinde bıraktınız... Eğer teybi kapatırsam, yalnız benim merakımı gidermek için anlatır mıydınız?

— Sen kimsin? Senin de o gençlerden olmadığını nereden bileyim?

— Hüviyetime bakarsınız.

— Ooh on on. Hüviyet. Ne işe yarar ki o? Benim oğlanın üç hüviyeti var. Yaaa! N'apsın yavrucak? Böyle kurtarıyor.

— Ayrı ayrı üç hüviyet taşıyamaz ki! Mutlaka üçü de aynıdır.

— Yok Yoook. Ayrı ayrı. Biri Üniversitenin verdiği. Adı bir değişik. Paso mu ne bir şey diyorlar. Geçen gün otobüste duydum. Biraz sonra biri geldi şebeke dedi.

Haaa, bizim oğlanın bir de Milliyetçi hüviyeti yani şebekesi var. Onu ceketinin sağ iç cebinde taşıyor. Sol iç cebinde de solcu hüviyeti var. Şimdi farz-ı manal, yolda bizim oğlanın önünü çevirdiler diyelim, Bakıyormuş bizim oğlan, bıyıklar Yavuz Sultan Selim, bakışlar Kanuni Sultan Süleyman, duruş Fatih Sultan Mehmet, konuşma Abdülhamit Han, hemen el atıyormuş Sağ iç cebe, tamam. Kurtuldu. Yine sıkıştımı bakıyormuş, bıyıklar dudağın kenarından sarkık, sakal en az beş günlük, bakışlar Lenin, konuşma Mao. Hemen elini atıyormuş sol iç cebe. Tamam, gene kurtuldu. Üniversiteye girerken şebeke...

Okulu sağcılar mı bastı, el sağ iç cebe. Solcular mı bastı, el sol iç cebe. Yakında bir hüviyet daha çıkartacakmış bizim oğlan. Akıncılar mı ne birileri varmış. Onlar daha eyleme geçmemişler ama, n'olur n'olmaz diye çıkartacakmış bizim oğlan, akıllı çocuk canım. Fakat oğlanın derdi başka. «Şimdi o şebekeyi de çıkarttırırsam hangi cebime koyarım» diye düşünüyor. Ben dedim ki «Oğlum onu pantolonunun sağ arkacebine koy» bir parladı bana «Sen benim başımı belaya mı sokacaksın? Nedir o şeyinden çıkarır gibi...»

— Oğlunuz bu gruplardan birine girmiyor mu?

— Yooo, benim oğlum girmez. Çocukluğundan bu yana evden okula, okuldan eve... idi. Lise son sınıfta bir kıza takdı. Liseyi bitirdi ya, Üniversite birde çaktı. Aman çakarsa çaksın. Karıyla kızla oynaşan çocuktan pek zarar gelmez. Ben hiç görmedim ya, pek de iyilermiş. Bizim kapı komşumuz Salim Bey var. O görmüş anlattı! «Raşit bey dedi..» Aaaa beni perişan ederler...

— Kim eder bayım? Siz ki yaşlı başlı, olgun bir insansınız. Bakın İstiklal Madalyanız bile var. Bu memlekete pek çoğumuzdan daha fazla hizmet etmiş bir insansınız. N'apabilirler size?

— Madalyayı filan dinleyen mi var evladım? Saygı eskiden di. Şu gençler yok mu şu gençler!

— Kim bu gençler? Kimse birşey yapamaz öyle durup dururken.

— Yapamaz öyle mi? Teybin kapalı mı evlat?

— Evet kapalı (çok özür dilerim Raşit bey. Ben iki teyp ile çalışıyorum. Birini kapattığım sırada, omzumda asılı olan çantanın içindeki teyp tüm konuşmalarımızı alıyordu. Beni bağışlayın.)

— Bak anlatacağım ama yazma! Üç günlük ömrümü bela ile geçirmek istemiyorum. Söz ver bana bakayım.

— Söz.

— Sen bana At teper, katır teper arada eşek ölür, dedin değil mi?

— Evet.

— İşte o eşeklerden biri de benim.

— Estağfurullah bayım.

— Yok yoook doğru dediğim. Zaman o zaman. Atla katır tepişiyor, arada vatandaş eziliyor. Bizim günahımız ne? Bizim suçumuz ne? Biz niye hırpalanırız? Aç o teybi aç! Konuşacam anasını satayım. Hepsini anlatacağım! Yetti be... Konuşacam işte!... Evlat... Sen yine kapatıver o teybini. Lise ikide bir kızım var. Başıma birşey gelirse, açıkta kalır onlar. Kapattın değil mi evlâdım... Sağol...

At ile katır tepişirken araya girmeyeceksin. Ama mümkünü yok. Atla katırın arasındasın birkere. Benim oğlan en iyisini yapıyor. At mı tepecek? At elini sağ cebe. Katır mı tepecek? At elini sol cebe... Ama ben yapamıyorum ki!... Geçen gün Kuzguncukta bir arkadaşımı ziyarete gitmiştim. Sabah gitmiştim, akşam üzeri vapura bindim dönüyorum. Vapurda açtım gazetemi okumaya başladım. Biraz geçti baktım tepeme üç kişi dikiliverdi. Bıyıklar Yavuz, bakışlar Kanuni, Duruş Fatih. Biri «Okuma bu gazeteyi!» dedi. Gördün mü bak, konuşma da Abdülhamit. Bacak kadar veledin bana emir vermesine canım sıkıldı ama. «Neden Okumuyacak mışım?» dedim. Çekip alıverdiler gazeteyi elimden. Hem yırttılar, hem söylendiler. «Bu komonist gazetesidir... Bu gazeteyi okuyan Komonisttir...» Yırttılar yırttılar da başımdan aşağı attılar. Kaynar su dökseler daha iyiydi evladım.» Dua et ki yaşlısın, moruk, yoksa boğazın sularında yer beğendirirdik sana» deyip gittiler. Şaşırdım ki ne şaşırma. Biz bu memleket için dövüşürken bu veletler daha analarının karnına düşmemişlerdi. Bak evlat şu yaraya bak. (Kolunu sıvada) Bu yara Sakaryadandan, bir tane de göğsümde var. Ben mi bu vatana ihanet edecem, ben mi bu vatanı komoniste satacam evlat? Şu madalyayı şerefle taşıyan insan Milliyetçi olmaz mı evlat?...

Ben bu memleket için kan akıtmış, yalın kılıç Yonanı kovalamış, İzmire girdiğimizde hüngür hüngür ağlamış insan, orada utançtan ağlıyordum. Bir hanım kız geldi yanıma. «Ağlamayın beyamca» dedi. Başladı üzerimdeki gazete kırıntılarını temizlemeye. Ben iyice boşanmışım artık. Birden kız irkiliverdi. O gençler gene gelmişler. Kızı kolundan çekmiş biri, aman Allahım, kızın, ne kahpeliği, ne satılmışlığı kaldı. Derken bir delikanlı girdi araya. Ayıp, mayıp derken bir yumruk yedi ki, burnundan akan kan İstanbul'un tüm çeşmeleriyle teke tek yarışır. Onun arkadaşı da girdi araya. Onu da alıverdiler ortaya. «Aman çocuklar benim için döğüşüyorlar» deyip kalktım, yapmayın, etmeyin diye ayırmaya giriştim, bir tekme yedim evlat, bükülüp kaldım. Zor attım kendimi arka tarafa. O iki çocukla kız bir güzel dayak yediler. Başkaları da karışmıyor. Herkes kenara çekilmiş seyrediyor. Bir, iki kadın «Yazık oluyor çocuklara» diye dövündüyse de, hemen susturdular, yanında yöresindekiler, «Susun siz de dayak yersiniz» diye. Bütün bunlar olurken ne bir gemi görevlisi, ne bir polis, ne bir vatandaş, Allah için çıt çıkarmadı... Herkes «Bana dokunmayan yılan bin yaşasın hesabını tutuyor... Böyle evlat, sözü uzatmanın hiç gereği yok. Artık vapurda gazete okumuyorum. Pek dışarı da çıkmıyorum. Evimde oturup üniversite sınavlarına hazırlanıyorum.

— Bu yaştan sonra mı?

— Biliyorum, hay hayımız gitti, vay vayımız kaldı, ama benimkisi okumak için değil... Şebeke alacağım evladım, şebeke. Sıkışınca el sağ cebe, sıkışınca el sol cebe, anladımmı? Atla katırdan korunup, vapurda filan rahat oturup, gazetemi okurken çayımı da içebilmek için, yaaaa!... Bak söz verdin. Bunların hiçbirini yazmıyacaksın değil mi? Sonra çocuklarım da var evladım. Onların muradını görmek benim son saadetim olacak...

ATO

Sizin İçin...

Alp TARI

NELER OLDU

Tirilyonlar çıktı çıkalı
Her taraf fabrika oldu
Değişiverdi birden
Kırat, kıratılyon oldu
Oy oy...
Yalan — dolan palavra
Atıldıkça atıldı
İlâç niyetine kazıklar
Satıldıkça satıldı
Soy soy...
Alana bir nur doldu
Takunyalar savruldu
Çekildi tesbihler gene
Suratlar, suratirilyon oldu
Boy boy...

Necmettin ÇAKIR
Gerze / SİNOP

EN HIZLI

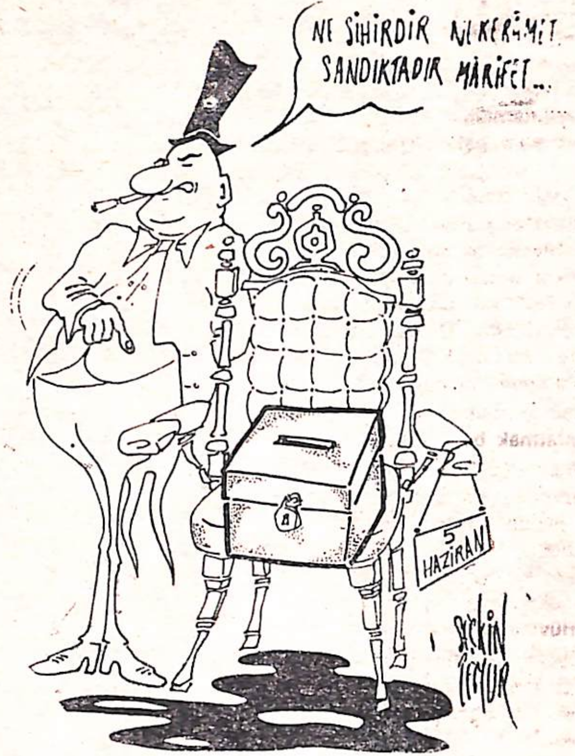
Ali:

— Bir haberi kısa zamanda bir yere ulaştırmak için kaç yol vardır?.

Veli:

Üç yol vardır. Telgraf, telefon ve kadın!

Vehibe ÇELEBİ / AFYON

Seçkin TEMUR

ÖZGÜRLÜK

Bir kuruluşun parasal işleri ile ilgili servisinde çalışan memur Coşkun bey, iş çokluğundan iyicene yorulmuş, sinir krizi geçirmişti. Doğruca asabiye doktoruna götürülen Coşkun bey, Doktorun birşeyler sormasına fırsat vermeden konuşmaya başladı:

— Bana birşey, sorma, hastalığımın nedenini biliyorum. Ben makina değil insanım. En azından beni insan gibi görmeyenler kadar insanım. Çalış çalış çalış karşılığında bir gülücük bile göreme. Makinamıyım ben, yoksa insan mı? Maaşım dersen zaten az, gereksinimlerimi karşılamıyor. Çalışmanın karşılığı böyle mi olmalı?.

Doktor bey:

— Memur siyasetle uğraşamaz.

— Siyasetle falan uğraştığım yok benim. Ben insan olduğumu kanıtlıyacağım.

— Peki nasıl kanıtlıyacaksın bakalım insan olduğunu?

— Bana kimsenin kötülük yapmasına meydan vermiyeceğim. Bana kötülük yaparak, karşılığında kötülük görmek, dolayısıyle kötülük yapmaya zorlayanlar var. Uzun yıllar Coşkun kimseye kötülük yapmaz, Coşkun'dan kimseye zarar gelmez diye diye bugünlere geldim... Benim de bir zamanlar tatlı hayallerim vardı. Gerçekler kafama dank ettiği an sizin yanınızı boyladım.

— Sana bir hafta rapor veriyorum.

— Bana, sana diye hitap et me! Ben insanım! Lûtfen biraz saygılı konuş.

— Bir dakika dışarı çıkarmısınız efendim?.

Coşkun bey muayenehaneden dışarıya çıktı. Koridorda bir dakika kadar bekledikten sonra içeri çağrıldı.

Coşkun bey içeri girdiğinde şaşırdı ve de sevindi. Zira; kendisine insan gibi muamele ediliyordu; Doktor bey ayağa kalkmış, ceketinin düğmelerini iliklemiş, Coşkun beyin karşısında hazırol duruma geçmiş: «Buyurun efendim raporunuzu» diyerek raporu Coşkun beye uzatıyordu.

Bir haftalık sıhhî izin alan Coşkun bey öylesine rahatlamıştı ki, sokaklarda delilercesine, hürce dolaştı. «Bir günlük beylik beyliktir» sözünü doğruladı. Artık o bir gün değil tam yedi gün özgürdü..

Veysel KARASOY

Haşmet CİHAN

TAM ZAMANI

O gece evde konuklar vardı. Söz uçak kazalarından açılmıştı. Konuklardan biri:

— Geçen ay ölümden kurtuldum ki sormayın, dedi. Uçak yolculğu için bilet almıştım. Beş dakika geciktim. Tam havaalanına varmıştım, uçak havalandı. Çok üzülmüştüm. Sonradan öğrendim ki o uçak düşmüş.

Ev sahibi:

— Geç kalışınız iyi olmuş, dedi. Sevindim doğrusu.

Bu sırada evin çocuğu söze karıştı:

— Babacığım, ben de dün ilk derse yetişemedim. Okuldan özür teskeresi istiyorlar. Lûtfen yazar mısınız?.

Nail Tekin ÖNDER
Alsancak Ortaokulu Matematik
Öğretmeni İZMİR

Abdullah ERTOĞLU

KARIM Claire, hesap listesini görünce kaşlarını çattı. Dükkâna gerekli malları aldıktan sonra günlük yiyeceğimizi satın alacak kadar bile paramız kalmamıştı çünkü. Çaresiz:

— Ne yapacağız? diye sordum.

— Bilmem, dedi, çok kötü bir durumdayız.

Bir dükkân kiralamış, turistler için hatıra eşyalar, memleket özelliklerini belgeleyen ufak tefek biblolar satmağa başlamıştık. Aslında, pek az mal satabiliyorduk. Çünkü, öğütlere kanarak geldiğimiz bu ufak Normandiya kasabasına uğrayan turist hemen hemen yok gibiydi. Dinlenmek için kır havasına ihtiyacı olan Paris'lilerinse bu biblolar umurunda değildi. Dükkânı açabilmek için zaten borçlanmıştık. İlk bonoları ödememize çok kısa bir süre kalmıştı. Ben dükkânda sabahtan akşama kadar tahta lamba ayakları yapmak için çalışıyor, karım Claire'de bir yazarın romanını eski dak tilo makinemizle tape ediyordu. Ama ne yazık ki ne benim çalışmalarım, ne de onunkiler yeteri kadar bir gelir sağlamıyordu bize.

Her zaman incecik bir kadın olan Claire daha da zayıflamıştı. Sararan yüzünü gördükçe endişeleniyordum.

— Kim yardım edebilir bize?

— Evet, kim?

Ayağa kalkarak odada dolaşmağa başladım, sonra:

— Ablan edemez mi? diye sordum.

— Pauline'in biraz geliri var ama kocası bir kat satın almak istiyor... Onlardan para istemenin sırası değil. Hem zaten artık sıkılırım... Şimdiye kadar azmı bize yardım etti!

Bir saat kadar, ne yapıp edeceğimizi çekişir dururken, postacı dükkândan içeri girdi.

— Size bir mektup madam.

Claire mektubu alarak açtı. İlkin, dalgın bakışlarla ona bir göz gezdirdi, sonra canlanarak:

— Olacak şey değil, diye mırıldandı.

— Ne var?

Okuduklarile öylesine doluyduki cevap veremedi.

— Cevap versene Claire!

— İnanamıyorum, mektup amcam Alexandre'dan geliyor.

— Tuhaf şey, onunla dargın değil miydiniz?

— Dargındık.

Claire'in amcası Alexandre'ı hiç tanımıyordum. Onunla evlenmemizden az evvel, yani on sene öncesi, saçma bir nedende, bir toplantıda, kapıyı çarparak gitmiş ve sonra da onlarla hiç konuşmamış. Yıllardır birbirlerini görmüyorlardı. Evlenmemiş olanlardan, aklına eseni yapan tiplerden biriydi anladığıma göre,

— Al, oku, diye karım mektubu uzattı.

Sevgili Claire,

Saçma kavgamızı çok kereler düşündüm ve kendi kendime artık bunu unutmanın zamanı geldi dedim. Ailede en çok seni severim. Onun içinde önce seninle konuşacağım. Pauline'in kıskanmasını istemediğimden, mektubumdan ona hiç bah setme. Eski adresine telefon ederek bu günkü yerini öğrendim. Evlendiğini de. Geçen haftayı İngiltere'de geçirdim. Salı akşamı Baul'daki villamda olacağım. Seni orada, çarşamba sabahı saat onda bekliyeceğim. Evime çok yakın olan Armon Çam otelinde odanı ayırttım. Yol masrafın bana ait. Sessiz geçen yıllarımı affettirmek için yeni giriştiğin işte sana yardım edeceğim. Bu nedenden yalnız görüşmemizi istiyorum. Ama yolculuğunda, istersen kocan sana arkadaşlık edebilir. Yakında görüşmek üzere.

Alexandre

— Bu amcan, biraz kaçık değil mi?

— Şey... yani... her zaman biraz orijinaldir, mektupta tam ona göre.

— Sanırım, yardımıyla işlerimizi yoluna koyabileceğiz. Harikulade bir şey bu... Ona hızır diyeceğim neredeyse... Müşteri zaten az, dükkânı bir iki gün kapatmam hiç zarar vermez.

— Benimle geleceğine çok sevindim. Yalnız yolculuğu sevmem.

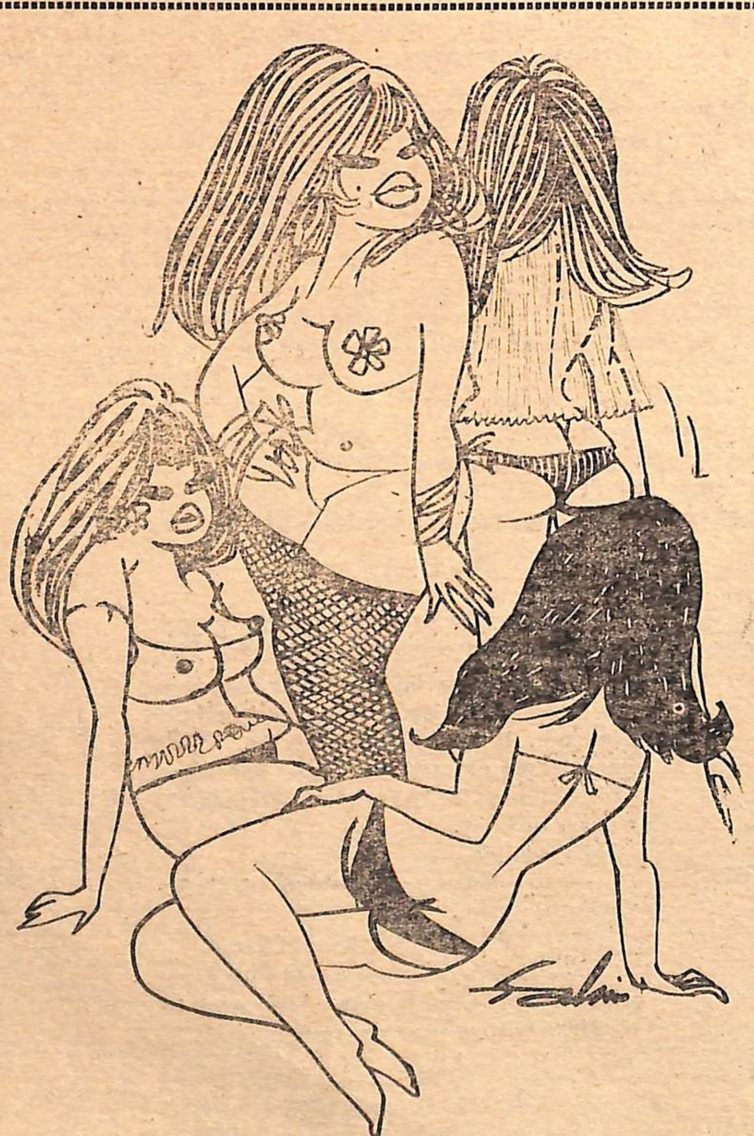
Pazartesi akşamı, Armore çam oteline gittik. Resepsiyondaki memur:

— Mösyö Alexandre'ın davetlilerisiniz değil mi? diye sordu.

— Evet.

— Odanız ayrılmıştır. Yemekler de dahil.

İkinci katta, rüstik eşyalarla döşeli, balkonu çiçekler içinde güzel bir odaya girdik. Yol yorgunluğumuzu çıkarmak için önce yıkandık, biraz dinlendik, sonra da hiç değilse uzaktan, Alexandre amcanın evini görmeğe gittik.

— Sermaye piyasası!...

Netis bir bahçe içindeki villa şahaneydi. Hava kararmağa başlamıştı ama evde ışık yoktu.

— Henüz gelmemiş.

— Mektubunda belirtmişti, salı akşamı geliyor, beni de çarşamba sabahı saat onda bekliyor.

— Her zamanki gibi, bekâr, yalnız yaşıyor ve zengin... Ne garip insanlar var. Otelimize döndük, yemeğimizi yedik ve rahat bir uykuya daldık. Ertesi gün de çok neşeliydik. İşlerimizi yoluna koymuş his sederek kendimizi, huzur içinde dinlendik. Ertesi sabah, saat ondan biraz evvel, Claire, amcası Alexandre'ın belirttiği gibi yalnız başına otelden çıkarak onun evine gitti.

Yarım saat sonra, bozuk bir yüzle geri döndü. Bahçe kapısının aralık olduğunu, villanın kapısının da aralık olduğunu söyledi. Bunlara rağmen zili çalmış, gelen olmayınca da içeri girmiş. Antrede, bir masa üzerinde, üstüne bir bardak konmuş olan bir zarf duruyormuş. Zarfın üzerine büyük daktilo harflerile (Clair'e) diye yazılmış. Aldığı mektubu bana uzattı yine. Okudum:

«Sevgili Claire,

Aceleyle çağrıldım, bağışla. Ama öğleye geleceğim. Bu kez kocanla beraber gel.

Alexandre»

— Bu ne demek oluyor? diye sordu.

İkimiz de bir şey anlamıyorduk. Kapıları açık bırakacağına, sokak kapısına neden bir iğneyle iliştirmemişti bu mektubu? Bir başkası da giremezmiydi içeri?

— Acaip şey!

— Beraber gideriz öğleye, dedim. Zaten kendisi de belirtmiş. Amcan bana daha çok kaçırmış gibi geliyor.

— Sanırım.

Tam öğle vakti villaya gittik. Villanın bütün panjurları kapalıydı. Bal konda yerde bir zarf duruyordu. Claire titriyen ellerile zarfı açtı. İçinden bir mektupla üç tane beş yüz frank çıktı.

«Sevgili Claire,

Yeniden acele gitmem gerekti. Normandiya'ya, evine dön. Sana tekrar yazacağım. Otel masrafın ödenmiştir. Yol paranı zarfa koyuyorum.

Alexandre»

Bu kez, villanın kapısı sımsıkı kapalıydı.

— Gidelim, dedim. Artık bu adamın zır deli olduğuna eminim.

**

Evimize döneli üç gün olmuştu. Günlük yaşamımız eski ahengini almıştı ama Claire'in gözü hala postacıdaydı. Sık sık:

— Postacı geldi mi?

— Evet ama amcandan mektup yok.

— Bir gün bize yine yazar mı dersin?

O gün de, bu alışılmış konuşma aramızda geçerken, radyoyu açtım haberleri dinlemek için. Birden sarsıldım:

—...Şahane Baul villası sahibi Alexandre, evinde öldürüldü. Cesedi muayene eden adli tıp doktoru, cinayetin üç gün kadar öncesi işlendiğini belirtti... Tek neden, hırsızlık...

Claire'de donmuş kalmıştı.

— İşittin mi?

— Evet. Üç gün öncesi... salı günüydü. Derhal polise gidelim.

Bu zahmete girişmeğe vaktimiz olmadı, zira biz hazırlanırken kapı çalındı. Gelen polisti. Armor Çam oteli direktörü orada kalışımızı polise bildirmişti.

— Mösyö Alexandre'ın size ayırttığı odada kısa bir süre kalmışsınız. Bu ziyaretin nedenini anlatır mısınız?

Claire her şeyi anlattı.

— Amcanızın size yazdığı mektupları sakladınız mı?

— Evet, üçünü de. Yerde bulduğumuzuda.

Claire mektupları getirerek polise verdi. Polis şaşkın gibiydi.

— Garip bir macera... ve siz de rahatça geri döndünüz!

— Başka ne yapabilirdik?

Polisin elinde emir olduğundan, girip her yeri karıştırmasına izin verdim.

Ertesi sabah komiser geldi. Sert bir sesle:

— Madam, amcanız Alexandre'ı öldürdüğünüzü itiraf etseniz daha iyi edersiniz, dedi.

— Yalan bu! diye Claire bağırdı. Polisin böyle bir hata yapması inanılacak şey değil...

— Her şey aleyhinizde. Evvela, ilk mektup Paris'ten postaya verilmiş.

— Amcam İngiltere'ye giderken atmış olacak oradan...

— Ama Fransa'yı hiç terketmemiş!

— Olamaz!

— Tanıklar var.

— Ya imzası?

— Kötü bir taklit.

Araya girmek istedim, komser sert bir sesle beni susturdu:

— Sizinle sonra çekişiriz mösyö. Karınızı amcanızın villasına yalnız başına gittiğini gören bir tanık var. Bu nedenden beni o ilgilendiriyor.

— Karım bunu saklamıyorki!

— Siz susun. Yoksa suç ortaklığı ile sizide tutuklarız. Madam Claire, daktilo ile bir yazarın romanını tape ediyormuşsunuz, bunuda öğrenmiş bulunuyoruz. Yaptığımız incelemelere göre, üç mektupta o makineyle yazılmış. Bir uzman tarafından belirtildi.

Dünya başıma yıkılmış gibi oldu.

— Amcanız Alexandre zehirlenerek öldürülmüş. Zehirli içkiyi içtiği bardak üzerinde parmak izleriniz var.

— Bu bardak... diye kekeledi Claire, antredeki masa üzerine bırakılan mektup üstüne konan bardak olsa gerek.. Mektubu almam için bardağı tutmam lâzımdı.

— Ya zehir? Aynı zehirin ecza dolabında bulunması... ne rastlantı!

Ayın 8'inde neredeydiniz madam?

— Bilmem, unuttum... Buradaydım doğal olarak.

— Ben unutmadım: burada değil, Paris'e gitmiştiniz.

Claire sapsarı oldu:

— Evet, bonolarımızın süresini uzatmak için bir çare arıyordum..., dedi.

Şaşırmıştım, Claire bana bu yolculuktan bahsetmemişti. Onu her zamanki işile meşgul sanıyordum o gün de. Neden bana bahsetmemişti, neden?

Claire, amcasının katili olarak suçlandı, tutuklandı. Ben serbest bırakıldım. Cinayete karıştığımı gösteren bir kanıt yoktu ortada.

Korkunç saatler geçirdim. Claire'e olan bütün güvenime rağmen içimde bir kuşku vardı.

Birden, kendimden utandım. Claire cinayet işliyemezdi. Aldanmıştım. Suçlu kimdi? Cevap açıktı: Pauline. Evimize istediği gibi ve istediği zaman girip çıkan tek kişi oydu. Anahtarımızın teki bile ondaydı. Daktilo makinesini o kullanmıştı. Alexandre amcanın ölümünden yararlanacak olan oydu: Claire katil suçuyla tutuklanınca, Alexandre'ın tek varisi o olacaktı. Mirasın yarısını değil, bütününü alacaktı.

İlk trene atlıyarak Paris'e gittim, Pauline'in kapısını çaldım. Kocası bürosundaydı.

— Pauline, Alexandre'ı siz öldürdünüz. Bu cinayeti size itiraf ettirmek için bütün gücümle çalışacağım. Nasıl olsa kocanız akşam yemeğinden evvel eve dönmez.

Beş saat, Pauline'e suçunu itiraf ettirmem ve buna dair bir kâğıt imzalatmam için beş saat kâfi geldi.

İyi oldu, Claire serbest bırakılacak. Adalet yerini buldu.

Adalet tam olarak yerini bulmadı ne yazık ki. Claire serbest bırakıldı ama, suçsuz olan Pauline, bir çılgın gibi sevdiği kocasını korumak, onu ele vermemek için kendi canına kıydı. Zira her şeyi yapan kocasıydı...

Çeviren : Süheylâ AYKUT

ZEKİ

— Köylü yokluk içinde —

SOLU, TEK BAŞIMA ETKİSİZ DURUMA GETİRDİM. İKTİDARA BİZ GELECEĞİZ!

SOL

ZEKİ

Akbaba

• Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası •

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 250 kuruş. İLÂN TARİFESİ: Kapak içleri sütun santimi 60.— TL. İç sayfalar sütun santimi 65.— TL. ABONE FİYATLARI. Yurt içi: Yıllığı 125.— TL. Altı aylığı: 62.50 TL. Yurt dışı: Yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

(Uçakla olursa ayrıca uçak ücreti aboneden alınır.)

Bir Çizerin Kaleminden

İNANAN BERİ GELSİN!

Kuşkusuz rüya görmeyen kişi düşünülemez. Öyle bir şeyki bu... Gözü görmeyen de rüya görebiliyor çünkü. Ne var ki, herkes rüya görür de.. üzerinde pek durmaz. Belki de, benim gibi anlatmasını sevmez. Yaşamım boyunca sayısız rüya görmüşümdür. İçlerinden birini anlattığımı kim söyleyebilir?

Buna karşın, çok rüya dinlemişimdir. Bir tanesi var ki.. Bu gün anlatılmış gibi belleğimde canlılığını korur.

Çocukluğumun Üsküdar'ında... semtimizde, yaşlı bir adam vardı.. Galiba, emekli askerdi!.. Çok dindar, bilgili, sevimli bir ihtiyardı. Bir gün, ölüm haberi yayılmıştı. Ölmüştü ama, nasıl ölmüştü? Yaşlı kadınlardan, ölümü şöyle yansımıştı kulaklarıma!..

Bir sabah kalkmış «hanım» demiş «Hakkını helâl et... Ben, şu gün, şu saatte hakkın rahmetine kavuşacağım. Rüyamda gördüm» demiş ve dediği gün aynı saatte ölmüş. Ben inanmamıştım. Rüyaların böylesine çıkacağına kim inanır?

Ne var ki, inanmadığı şeylere giderek insanın inanası geliyor. Hani, «tecrübeyle sabit» derler ya!... İşte, bu söze karşı çıkmak anlamsız oluyor. Kişi yaşıyorsa, rüya görmesi de kaçınılmaz oluyor.

Zamanla, biriken dökümanlar sizi düşündürüyor. Ben, önceleri pek üzerinde durmazdım. Nedense rüyamda, sık sık bozuk para görürdüm. Parasız olduğum için de bayağı sevinirdim.. Gerçekten bulmuş gibi bu paraları. Ne var ki, giderek bu sevincim, üzüntüye dönüştü!.. Parasızdım ve rüyamda gene bozuk para buluyordum ama, sevinemiyordum. Nedeni şuydu: Kaç kez böyle olmuştu. Uyanınca, birinden kötü söz işitiyordum. Ağız kavgası yapıyorduk.

«Bu rüya konusunu da durup dururken, nereden çıkardın?» demeyin. Rüyamda gene bozuk para gördüm de. Birinden mutlaka kem söz işiteceğime delildir bu. Artık kesinlikle inanıyorum ben buna. Hem de nasıl!?. Böyle bir rüya gördüğüm zaman, kötü söz işitebileceğim kimseleri teker teker ziyaret ediyorum. Beklediğim kötü sözü de işitiyorum. Daha doğrusu işitiyordum. Bu defa böyle olmadı. Adamların çeneleri oynuyordu belli ki, bana bir şeyler söylüyorlardı. Ama ben, duymuyor işitmiyordum. Mutlaka işitmem gerekiyordu. Kaç kez denemiştim. Rüyamda bozuk para gördüm mü?.. Ertesi gün, mutlaka birinden kötü bir söz işitirdim. Şimdi neden işitmiyordum?. Deli olmak işden değildi. Nasıl olurdu? Sağır mı olmuştum yoksa?..

Elbette değil... Kulaklarım işitiyordu. Ne olmuş biliyor musunuz sevgili okurlar?. Tahmin edin bakalım! Ben rüyamda, bozuk para görünce kötü söz işiteceğime o kadar inanmışım ki.. Kötü sözü de kimlerden işiteceğim belli. Doğru Aksaray'a onların çalıştığı han'a.. Ne var ki, ben; yanlışlıkla (Sağır ve DİLSİZLER) okuluna girmişim. Onun için söz işitmiyormuşum. Kendime bir bozuldum, bir bozuldum ki. sormayın!

Ağzıma geleni söyledim.. ne inekliğimi bıraktım, ne eşekliğimi!.. (Afedersiniz!) Bu sözleri işitince, rahatladım! Başka birinden söz işitmeme gerek kalmamıştı. Eve geldim ve bu yazıyı yazdım.

GÖNLÜM RAZI KALIR MI SANIRSIN?.

Kanuni devri vezirlerinden Kaptan Paşa, zevk düşkünü, hoş sohbet, deli dolu bir vezir imiş. Yıllarca Budin beylerbeyisi olarak Macaristan'a hükmetmiş. Bir gün: Bir teftiş anında olsa gerek; Fakir bir Macar, bir köşede oturmuş, Mangalda ciğer kebabı yapıp, şarap içer imiş. Kaptan Paşa'yı görünce; kaçıp, kendini gözden ırak eyler iken...

Kaptan Paşa, mangalın dibine transfer idüp ve de «Bre, ne zevk ehli üryan kişi imiş» deyüp ciğer kebabına yumulurken, şarâbın da icabına bakaar imiş.

Bu arada, sık sık (oh) çekip, naralar ataar imiş. Şarap ve ciğer biteer iken, Paşa gürlemiş: «Bre, ne durursuz?. Tiz, bu ehli-zevk, üryan kişiyi bulup getiresüz!» Bulup, getirmişler fakir Macar'ı. Kaptan Paşa, «Bre üryan kişi» demiş «ciğerin yeyüp, şarabun içtüm!... Helâl eyler müsün?» İsterse eylemesin. Kuşkusuz helâl eylemiştir. Dost olmuşlar, fakir Macar'la, Kaptan Paşa! Hattâ, daha da ileriye gidip, parmaklarını kesip, kan kardeşi olmuşlar.

Paşa, tam, veda idüp gider iken... Durmuş. «Bre, ben müslümanım!..» demiş «kardeşimin gâvur kalmasına, gönlüm razı kalır mı sanırsın?» deyüp fakir Macar'ı oracıkta sünnet ettirmiş, gönül rahatlığı ile gider iken.. Fakir Macar, kesilen parçayı almış, yapıştırmağa uğraşır imiş..

İRİ KEDİ

Kedi kaptı
Ciğeri
Ondan kaptı
Bir diğeri!.
Koştu...
Onun peşinden,
Ötekileri.
İçlerinden biri:
Çok iri.
İşte, O iri...
Kaptı ondan ciğeri
Yedi!.
Diğerleri,
Baka kaldı!
Geldi, ciğeri kaptıran
Adam.
Yediler adamdan
Tekmeleri.
Ciğeri yiyen kedi,
O iri kedi..
Erkekçe çıkıp
Ortaya...
«Ciğeri ben yedim»
Demedi.
Gerek görmedi.
Çünkü, onun
Yediği besbelliydi.
Yalanıp duruyordu.
Ama kimin
Kaptığı...
İşte o belli değildi
Tekmeyi hepsi yedi.

GÜZEL FATMA!

Gülüşü güzel
Bakışı
Güzel Fatma!
Gelişi güzel
Kaçışı
Güzel Fatma!
Rüzgârın eteklerini
Açışı
Güzel Fatma!

∴

Seni askere
Çağırmışlar...
Erkeksen,
Gitme Fatma!...

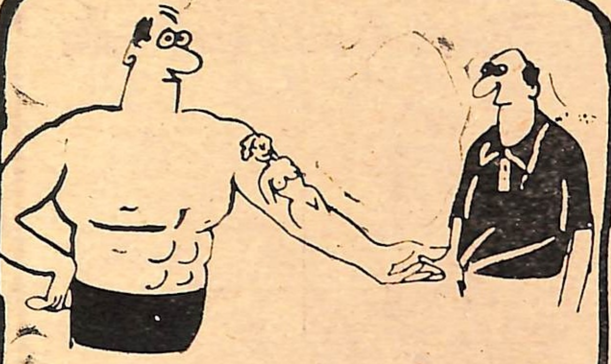
YARAMAZ!

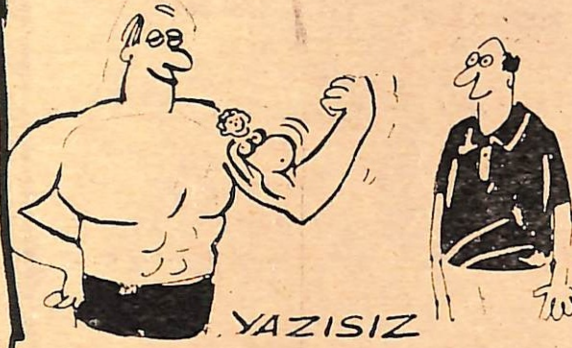
Çocuk çok yaramazmış. Annesi bu yüzden durmadan kulağını çeker durumuş.

«Kimbilir çocuğun, kulağı ne kadar uzamıştır.?» diyenleriniz vardır kuşkusuz.

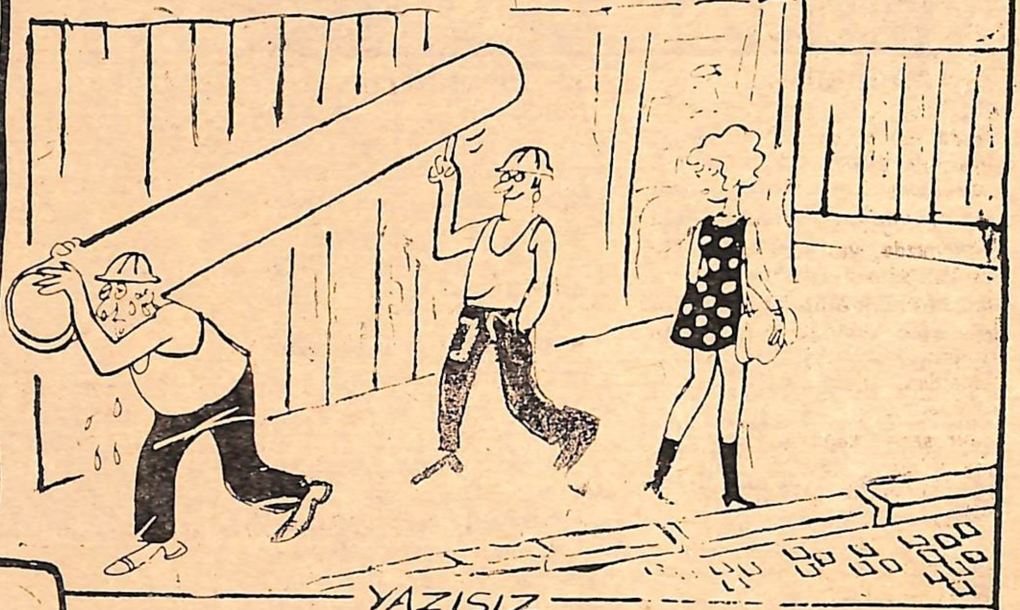
«Yooo... Sevgili okurlar.. Kulağı hiç de uzamamış çocuğun!»

Yaramazlığı uzamış. Dün okulun en yaramazı imiş, bu gün ise; dairenin en yaramaz memuru!..

Siz de Gücünüzü Gösterin

MİLLETLER GÜLÜYOR...

TAHSİLDAR

Marsilyalı tahsildar, küçük bir ilin nüfus memurluğuna Antoine Duval adlı bir şahsın medeni halini öğrenmek için dilekçe yazmıştı. Aldığı cevapta Antoine Duval'ın yedi yıl önce öldüğü bildiriliyordu. Bu cevaptan hoşlanmıyan Marsilyalı tahsildar bir dilekçe daha yazdı ve şu cevabı aldı: Antoine Duval hala ölüdür. Tekrar dünyaya gelecegi tarihi ise henüz bildirmiş değildir.»

GEMİDE

Uğradıkları yabancı limanda şöyle bir dolaşmak için gemisinden ayrılan deniz eri, az önce tanıdığı genç kızla kaptanın huzuruna çıkarak:

— Bizi nikahlamanızı rica ediyorum, dedi.

Kaptan kızdı:

— Bir kere, gemiye kadın almak yasaktır. Sonra, sandığıma göre sen evlisin.

— Orası öyle.

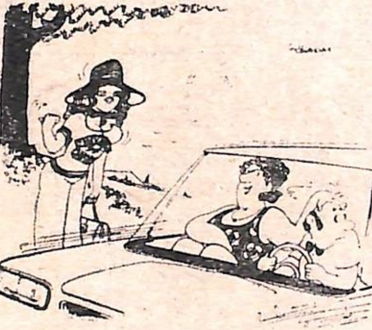
— Peki, bu kadını ne yapacaksın.

— Bana durmadan, «Kızım olmasaydı, dünyayı dolaşsan evlenecek bir başkasını bulamazdım» diyen kaynanamdan hıncımı alacağım!..

— Afrika'nın az gelişmiş ülkelerine kalkınma yardımı!

Yazısız

BEKLE

Bir operatör, kendisine hasta gönderen iç hastalıkları uzmanı bir arkadaşına telefon eder:

— Gönderdiğin hastanın apandisitini alacağım, bu ameliyat için üç bin frank istiyebilirmiyim?

— Bir süre daha bekle.

— Neden?

— Adam büyük bir iş başarmak üzre, altı ay sonra on bin frank istiyebilirsin!..

SEKS ÇILGINI

Yıllardır birbirlerini görmemişlerdi. Karşılaşınca sevinçten çılgına döndüler.

— Nasılsın?

— Eh, şöyleböyle.

— Ne demek, sıhhatin iyi değil mi?

— Kötü sayılmaz ama, nefsimden şikâyetçiyim. Son yıllarda bir seks açlığı belirdi. Güzel bir kadın gördümmü, kendimi tutamıyorum.

— Çok tehlikeli. Doktora gitmedin mi?

— Doktorlarda çare bulamadı.

— Dur, ben sana bu konuların uzmanı bir bayan doktorun adresini vereyim. Göreceksin, kısa zamanda hiç bir şikayetin kalmıyacak.

Onbeş gün sonra yeniden karşılaştılar. Adres veren, merakla sordu:

— Gittin mi?

— Gittim.

Nasıl, seks açlığın, nefsinden şikâyetin kalmadı değil mi?..

— Benim derdim kalmadı ama şimdi de: (Ne doymaz adammışsın) diye bizim doktor hanım şikayete başladı.

BANYO

Hanımını ziyarete gelen yabancı erkeği kapıdan:

— Ne yazık ki kendisini şu an göremezsiniz, dedi.

— Neden, evde yoklar mı?

— Evde ama banyo yapıyor.

Kapıyı iterek içeri dalan erkek:

— Ne çıkar canım, dedi, ben de yüzme biliyorum.

DİLSİZ

Sefere çıkmadan önce karısına bir papağan hediye eden denizci, dönüşünde kuşu göremeyince sordu:

— Papağan nerede?

— Yedim.

— Nasıl yersin, diye bağırdı adam. Dört dil bilen bir papağan yenir mi?

— Nereden bileyim dört dil konuştuğunu? Kendisi bana bir şey söylemedikі!...

— İşte gençler böyle şimdi! Kültür yayınlarına hiç bir ilgi duymuyorlar!

KARAKTER

— Bu yaptığın hiçte doğru değil...

İki meslektaş arasında:

— Neden?

— Parasızken borçlarını ödemezdin. Şimdi önemli bir mirasa konduğun halde borçlarını yine ödemiyorsun. Neden?

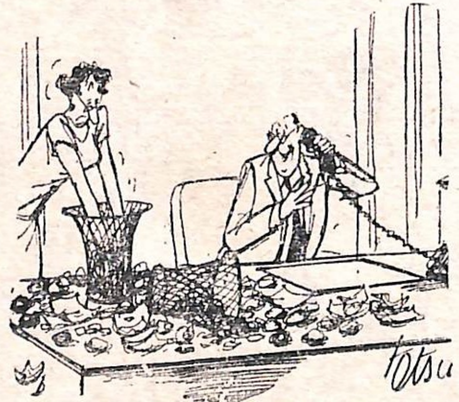
— Herkesin paranın beni değiştirdiğini söylemelerini istemiyorum da ondan!.

ENGEL

Yakında evleneceklerdi. Bir gün nişanlısına gelen genç kız üzgün.

— Başıma gelenleri sorma, dedi. Babam iflas etti.

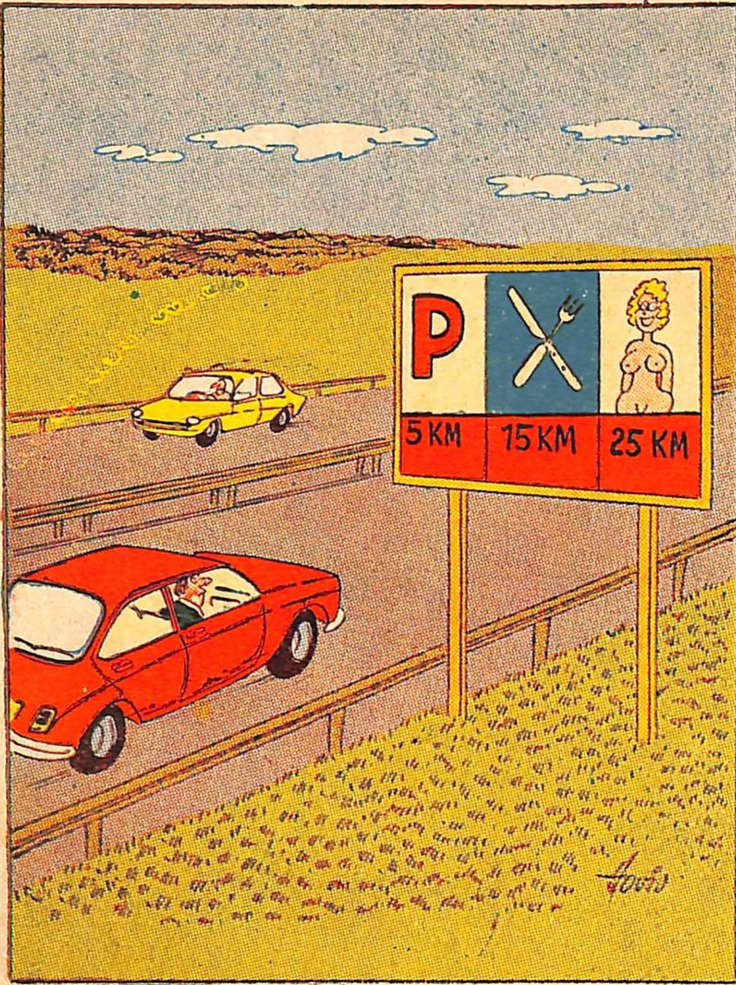
— Vay alçak vay diye delikanlı bağırdı. Evlenmemize engel olmak için bir şeyler yapacağını biliyordum zaten!.

— Biraz sabırlı olunuz, sekreterim mektubunuzu arıyor!

200000 TL
ev kredisidir
-o sıcak yuvanız
kendi malınız olsun istemez misiniz?-
kısmetse olur demeden, oturup beklemeden
tasarruflarınız değerlensin,'
mutluluğunuz devam etsin istemez misiniz?
yeni yapı tasarrufu sistemiyle;
paranıza hem faiz, hem de 15 yıl vadeli
200.000.-tl ev kredisi almak istemez misiniz?
TÜRKİYE
EMLAK KREDİ
BANKASI

Akbaba

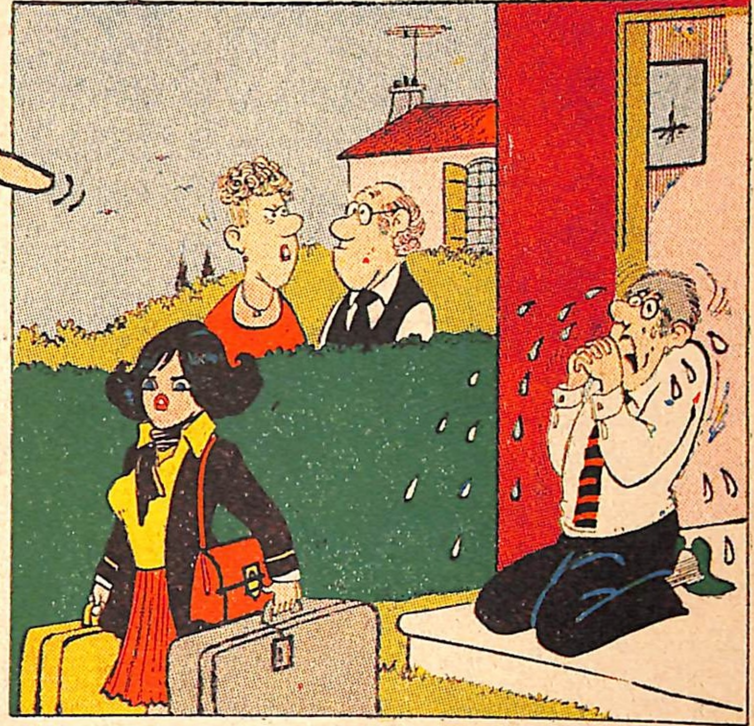

-HÜSNÜ BEYDEN BİRAZ

ÖDÜNÇ GÖZYAŞI AL! SANA DA LÂZIM OLACAK AYOL!

YAZISIZ

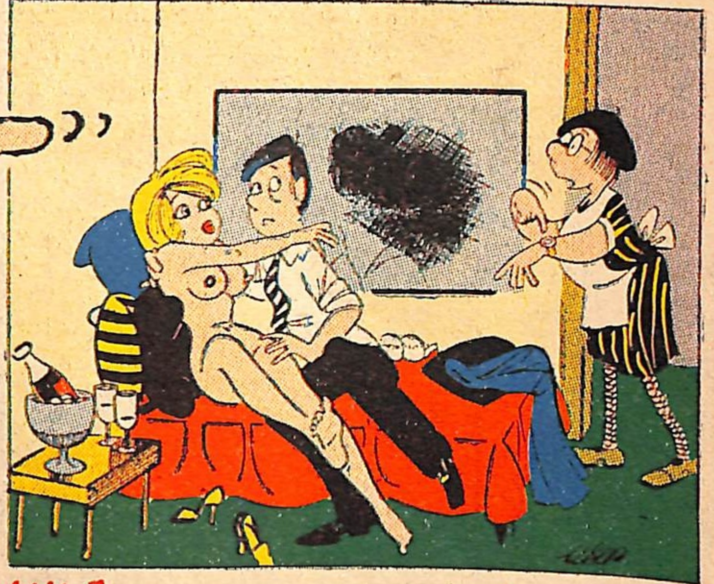

-BEŞ DAKİKA VAR!

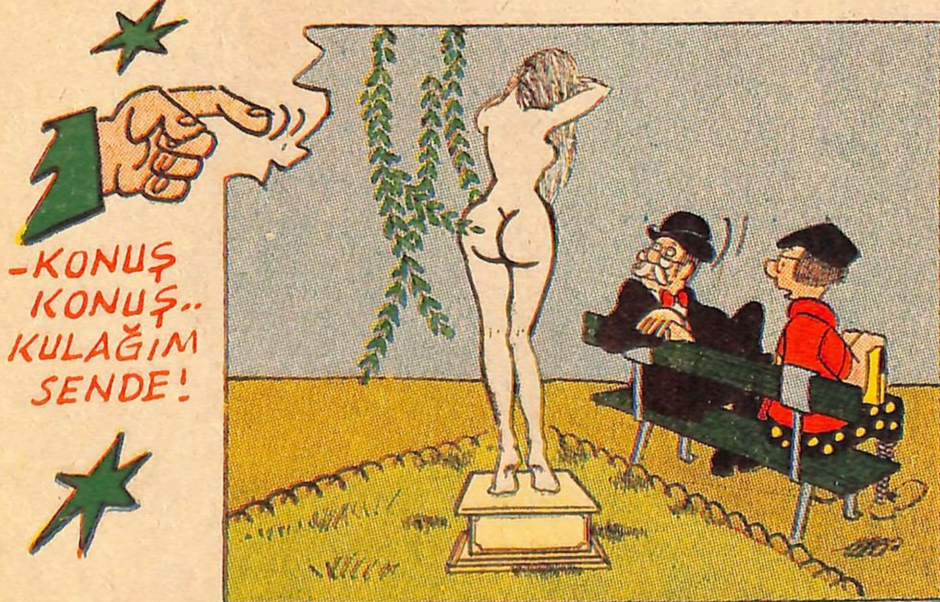
BUNUN İŞİNİ ÇABUK BİTİR! ÖBÜR KIZIN GELMESİ SAATİ DURDURMAKLA ÖNLENEMEZ.

-PARK BEKÇİSİ UYUYOR MU? ADAM SOYULMUŞ AYOL!

-ŞİMDİ GEÇEBİLİRSİN!..

-KONUŞ KONUŞ.. KULAĞIM SENDE!

